

ရှုန်ဂရိလာ
ဖောင်ထွန်းသူ

LOST HORIZON
JAMES HILTON

မြန်မာပြန်သူ၏ အမှာ

လေယာဉ်တစ်စီးနှင့် ခရီးသည် လေးဦး။ ဘာလူမျိုးမှန်းပင် မသိရသည့် မျက်နှာစိမ်း လေယာဉ်မှူး။ ဖြတ်သန်းရခက်သည့် တောင်စဉ် တောင်တန်းကြီးများ ။ ဆီးနှင့် မုန်တိုင်းကျနေသည့် ခရီးတစ်ထောက်။ သေငယ်ဇောနှင့် မြောနေသည့် လေယာဉ်မှူး။ မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် ရောက်လာသည့် အကြိုတော်။ ခက်ခဲ ပင်ပန်းစွာ လိုက်ပါသွားရသည့် ခြေကျင်နှင့် တောင်တက်ခရီး။ လူသူ အရောက်အပေါက် မရှိသည့် ဒေသတစ်ခု။ ပြီးတော့ ကရာကာလ် တောင်တန်းနှင့် အိပ်မက်ကမ္ဘာ လမင်းပြာပြာ . . .။ ထိုနေရာလေးကို ရှန်ဂရီလာဟု ခေါ်ကြသည် ။ ထို့နောက်တော့ ရှန်ဂရီလာ၏ ထူးဆန်း အံ့ဩဖွယ်ရာများ ။ ဤသို့ဖြင့် ရှန်ဂရီလာသည် ဤဝတ္ထု၏ အသက် ဖြစ်လာသည် ။

အမှန်တော့ ဤဝတ္ထု၏ မူရင်းအမည်မှာ ‘လော့စ် ဟော်ရီဇန်’ (Lost Horizon) ဖြစ်၍ ‘ပျောက်ဆုံးသွားသည့် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း’ဟု အမည်ပေးလျှင် သင့်မည် ထင်ပါသည် ။ ဤဝတ္ထုသည် ကမ္ဘာ့စာဖတ်ပရိသတ်များ အလွန် နှစ်သက်စွဲလမ်းခဲ့သော၊ ယနေ့အချိန်အထိ စွဲလမ်းဆဲ ဖြစ်သော ကမ္ဘာကျော် ဂန္ထဝင် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည် ။ တချို့က ဤဝတ္ထုကို ‘စွန့်စားခန်း ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်’ ဟု ဆိုကြသည် ။ တချို့ကတော့ ‘လျှို့ဝှက်သည်းဖို ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်’ ဟု ပြောကြသည် ။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ စာပေပညာရှင်များကတော့ ဤဝတ္ထုကို သာမန် စွန့်စားခန်း ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် မဟုတ်၊ သာမန် လျှို့ဝှက်သည်းဖို ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် မဟုတ်၊ ‘လူ့ဘဝနှင့် ဆက်စပ် ယှက်နွယ်နေသည့် အချိန်၏ သဘောသဘာဝနှင့် အရေးပါအရာရောက်မှု ပြဿနာ’ကို နက်နဲသိမ်မွေ့စွာ တင်ပြထားသည့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည် ဟု လည်းကောင်း၊ ဇာတ်အိမ် ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ပုံ၊ ရေးဟန်နှင့် ဇာတ်ကောင်စရိုက် ပီပြင်မှုတို့ တွင် အကောင်းဆုံး ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည် ဟု လည်းကောင်း သတ်မှတ်ထားကြလေသည် ။

ဤဝတ္ထုကိုရေးသူမှာ အင်္ဂလိပ် အမျိုးသား စာရေးဆရာ ဂျိမ်းစ် ဟစ်လ်တန် (James Hilton) ဖြစ်သည် ။ ဂျိမ်းစ် ဟစ်လ်တန်ကို ၁၉၀၀ ပြည့်နှင့် စက်တင်ဘာလ ၉ ရက်နေ့တွင် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ လန်ကက်ရှိုင်းယားနယ်၌ မွေးဖွားခဲ့သည် ။ သူ့ဖခင်သည် ကျောင်းဆရာတစ်ဦး ဖြစ်၏။ ငယ်စဉ်က ကင်းဘရိတ်လေးစ် အထက်တန်းကျောင်း၌ ပညာ သင်ကြားခဲ့ပြီး နာမည်ကျော် ကင်းဘရိတ် တက္ကသိုလ် ခရိုက်စ် ကောလိပ်၌ ပညာဆက်လက်သင်ကြားခဲ့ရာ သမိုင်းဘာသာ အဓိကဖြင့် ဘွဲ့ရခဲ့သည် ။ အင်္ဂလိပ် အနုပညာ စာပေ ဘာသာရပ် ဂုဏ်ထူးတန်းတွင် ပထမရခဲ့သည် ။

သူ အသက် ဆယ့်ခုနစ်နှစ်အရွယ် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝက ရေးသားခဲ့သော သူ၏ ပထမဆုံးဝတ္ထု ‘ကတ်သရင်း ကိုယ်တိုင်’ (Catherine Herself) ကို ၁၉၂၀ ပြည့်နှစ်တွင် ထုတ်ဝေခဲ့သည် ။ ထိုဝတ္ထုကြောင့် သူသည် နာမည်ကျော်ကြားလာခဲ့သော်လည်း စာရေးဆရာတစ်ယောက်အဖြစ် အောင်မြင်မှုကိုကား မရခဲ့ပေ။ သူသည် စာမူခယူပြီး ရေးသားနေသော အလွတ် သတင်းစာဆရာ စာရေးဆရာ

တစ်ယောက်အဖြစ် အသက်မွေးခဲ့သည်။ ။

ထို့နောက် ၁၉၃၁ ခုနှစ်တွင် ‘အခုတော့ဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်ပါပြီကွယ်’ (And Now Goodbye) ဝတ္ထုကို ရေးသား ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး ၁၉၃၄ ခုနှစ်တွင် ယင်းဝတ္ထုအတွက် ဟော်သွန်ဒင်းဆု (Hawthornden Prize) ကို ရခဲ့သည်။ ။ ထိုဆုရရှိသည့် နှစ်အတွင်းမှာ ပင် ‘ဂွတ်ဘိုင် မစ္စတာချစ်’ (Goodbye Mr.Chips) ဝတ္ထုကို ဆက်လက် ထုတ်ဝေခဲ့ရာ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၌ ရော အမေရိကန်နိုင်ငံ၌ ပါ လူကြိုက်အများ ဆုံးနှင့် အရောင်းရအတွင် ကျယ်ဆုံး စာအုပ်နှစ်အုပ် ဖြစ်လာသည်။ ။ ထို ဝတ္ထုနှစ်ပုဒ်စလုံးကို ရုပ်ရှင်အဖြစ် အသက်သွင်းခဲ့ကြသည့် အခါတွင် လည်း အောင်မြင်ကျော်ကြားခဲ့ ပြန်လေသည်။ ။

ဂျိမ်း ဟစ်လ်တန်နှင့် ပတ်သက်၍ အမေရိကန် စာပေအကဲဖြတ်သမားတစ်ဦးက ‘စာရေးဆရာ တစ်ယောက်အနေဖြင့် မိမိပြောလိုသော အကြောင်းအရာကို စိကာပတ်ကုံး ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့ဖြင့် ဖတ်ချင့်စဖွယ် ဖြစ်လာအောင် ရေးသားနိုင်သော အစွမ်းလည်း ရှိဖို့ လိုအပ်ပါသည်။ ။ အထူးသဖြင့် စာဖတ်သူ၏ စိတ်ကို စိတ်ဝင်စားလာအောင် နှိုးဆွပေးလိုက်ပြီး နောက်ပိုင်းတွင် ဘာတွေ ဆက်၍ ဖြစ်လာမည်ကို စိတ်စောနေအောင် လုပ်ထားနိုင်သည့် အစွမ်းမျိုးရှိဖို့ အလွန် လိုအပ်လှပါသည်။ ။ မိမိတင်ပြနေသော အကြောင်းအရာသည် သေရေးရှင်ရေးတမျှ အရေးကြီးသည့် အကြောင်းအရာ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မည်။ လူတို့ ၏ နေ့စဉ် ဘဝတွင် တွေ့ကြုံနေကျ ရိုးရိုးစင်းစင်း အကြောင်းအရာတစ်ခု ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်နေလိမ့်မည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ စာဖတ်သူ၏ စိတ်တွင် အထူးအဆန်း တစ်ခုအဖြစ် စွဲကာ လက်က မချနိုင်လောက်အောင်

ရေးသား ဖွဲ့နွဲ့သွားနိုင်ခြင်းကို ဆိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။ ဤ နေရာတွင် လော့စ်ဟော်ရီဇန် ဝတ္ထုကို ရေးသားခဲ့သော ဂျိမ်းစ် ဟစ်လ်တန်သည် ဤ အစွမ်းမျိုးကို ပိုင်ဆိုင်သည့် စာရေးဆရာတစ်ဦး ဖြစ်သည် ဟု ဆိုချင်ပါသည်။ ။ ဂျိမ်းစ်ဟစ်လ်တန်သည် အလွန်ရိုး၊ အလွန်စင်းသော အဖြစ်တစ်ခုကိုပင် စိတ်ဝင်စားလာအောင် အထူးအဆန်း ဖြစ်လာအောင် ရေးဖွဲ့နိုင်သော အစွမ်းရှိပါသည်။ ။ ဤ အစွမ်းကြောင့်ပင် သူသည် ကမ္ဘာသိ ထင်ရှား ကျော်ကြားသော စာရေးဆရာတစ်ဦး ဘဝသို့ ရောက်လာရခြင်း ဖြစ်ပါသည် ' ဟု ဆိုခဲ့ဖူးလေသည်။ ။

လော့စ် ဟော်ရီဇန် ဝတ္ထုကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ၍ လေ့လာခဲ့သော အောက်စဖို့ တက္ကသိုလ်မှ စာပေပညာရှင် မာဂျောရီ အင်မ်ဘာသာ (Majorie M. Barber) ကမူ 'လော့စ် ဟော်ရီဇန်သည် ဟစ်လ်တန်၏ အကောင်းဆုံးဝတ္ထု ဖြစ်သည်။ ။ စိတ်ကူးနှင့် လွမ်းတသသဖြစ်ရသည့် ဝတ္ထုလည်း ဖြစ်သည်။ ။ ဤဝတ္ထုတွင် ဟစ်လ်တန်၏ အကောင်းဆုံး၊ အရှင်းလင်းဆုံး၊ အချောမွေ့ဆုံး၊ အလွယ်ကူဆုံးနှင့် အလှပဆုံးသော ရေးဟန်များကို တွေ့ရသည်။ ။ အရှေ့တိုင်းမှ သီးခြားကမ္ဘာလေး တစ်ခုဖြစ်သော ရှန်ဂရီလာကို အနောက်တိုင်း ကမ္ဘာနှင့် ယှဉ်ပြခြင်းဖြင့် ပို၍ အသက်ဝင်လာအောင်၊ ပီပြင်လာအောင်၊ လှပလာအောင်၊ ထူးဆန်း အံ့ဩဖွယ် ဖြစ်လာအောင်၊ တသသ ဖြစ်လာအောင် ဖန်တီးခဲ့သည် ' ဟု သုံးသပ်ခဲ့လေသည်။ ။

မြန်မာပြန်သူ အဖို့ တော့ ဤဝတ္ထု လော့စ် ဟော်ရီဇန် သို့မဟုတ် ရှန်ဂရီလာသည် အလွန် ထူးဆန်း အံ့ဩဖွယ် ကောင်းသည့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်နေသည်။ ။ ဆင်ခြင် စဉ်းစားစရာကောင်းသည့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လည်း ဖြစ်နေသည်။ ။ စိတ်ကူးယဉ်စရာ ကောင်းသည့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လည်း ဖြစ်နေသည်။ ။ စာဖတ်သူများ အနေဖြင့်လည်း

ဤအတိုင်းပင် ခံစားကြရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ပါသည်။ ။

မောင်ထွန်းသူ

၁၉၈၇ ခု၊ ဇန်နဝါရီလ ၉ ရက်။

* * *

မီးတငွေငွေ လောင်လျက် ရှိသော ဆေးပြင်းလိပ်များ သည် ဖြည်းဖြည်းချင်း တိုလိုက်လာလျက် ရှိသည် ။ ကျွန်တော်တို့ လူစုသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကြားတွင် အမှား မရှိအောင် စကားကို အထူး သတိထား၍ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း ပြောလျက် ရှိကြ၏။ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းများ သည် ယခုကဲ့သို့ အသက်အရွယ် ကြီးခါမှ ပြန်လည် ဆုံမိကြသည့်အခါ အများအားဖြင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အတွေးအခေါ် အယူအဆချင်း မတူညီဘဲ ရှိတတ်ကြသည် ။ ထိုအခါတွင် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦးကြား၌ အထင်အမြင် လွဲမှားမှုကလေးများ ရှိလာတတ်သည် ။ ယင်း အထင်အမြင် လွဲမှားမှုများကို အကြောင်းပြုကာ တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး အတင်အကျကလေးများ ရှိလာတတ်၏။ အတင်အကျကလေးများ ရှိလာသည် ဆိုလျှင်ပင် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စိတ်ထိခိုက် နာကြည်းအောင် လုပ်သလို ဖြစ်လာတတ်လေသည် ။ ကျွန်တော်တို့ အနေဖြင့် ဤ အဖြစ်မျိုး မရောက်လိုပါ။ ထို့ကြောင့်လည်း ဤအဖြစ်မျိုး မရောက်ရလေအောင် စကားကို တတ်နိုင်သမျှ ထိန်း၍ ပြောနေကြခြင်း ဖြစ်သည် ။

ကျွန်တော်တို့ လူစုတွင် ရုသားဖို့ ဒ်သည် ဝတ္ထုများ ရေးသော အလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးလျက် ရှိသည် ။ ဝိုင်းလင်းကတော့ သံရုံး အတွင်းဝန် တစ်ဦး ဘဝသို့ ရောက်နေလေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ လူစု ယခုလို ဆုံမိနေကြခြင်းမှာလည်း အတွင်းဝန် ဝိုင်းလင်းက

ဘာလင်မြို့တော်၏ တင်းပဲဟော့စ် ဘူတာကြီးရှိ ဟိုတယ်သို့ ဖိတ်၍ ညစာကျွေးခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည် ။ သိပ်ပြီး စိတ်လိုလက်ရနှင့် ပြုလုပ်သော ညစာ စားပွဲတော့ ဟုတ်ဟန်မတူပါ။ သို့သော်လည်း ဝိုင်းလင်းသည် အခုလို ဧည့်ခံပွဲမျိုး အမြောက်အမြားနှင့် မကြာခဏ ကြုံခဲ့ ဆုံးရှုံးရဖူးသော သံတမန် တစ်ဦး ဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ သူ့ဘက်မှ ဝတ္တရားမပျက်အောင် ဧည့်ဝတ် ကျေပွန်စွာဖြင့် ဧည့်ခံလျက် ရှိ၏။

တကယ်တော့လည်း ကျွန်တော်တို့ ယခုကဲ့သို့ ထမင်းလက်ဆံ စားခွင့်ကြုံလာရခြင်းမှာ နိုင်ငံခြား တိုင်းပြည် တစ်ပြည်၏ မြို့တော် တစ်ခုအတွင်း၌ ယခုအချိန်ထိ လူပျိုကြီးများ ဘဝဖြင့် အရိုးထုတ်နေကြသော ကျောင်းနေဖက် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးသုံးဦး အမှတ်မထင် ဆုံမိကြခြင်းတည်း ဟူသော အချက်ကြောင့်သာလျှင် ဖြစ်မည်ထင်ပါသည် ။ ကျွန်တော် မှတ်မိသလောက်ဆိုလျှင် ဝိုင်းလင်းသည် ခပ်ငယ်ငယ်ကတည်းက မဆိုစလောက်ကလေး ဟန်ကြီး ပန်ကြီး လုပ်ချင်တတ်သော ဉာဉ် ရှိခဲ့သည် ဖြစ်ရာ ထို ဉာဉ်သည် ယခုအချိန်ထိ မပျောက်သေးဟု ပင် ကျွန်တော် ကောက်ချက်ချမိသည် ။ အထူးသဖြင့် ယခုလို ထူးချွန်သူများအား ဘုရင်မင်းမြတ်က ချီးမြှင့်သော အင်မ်ဗွီအို ဘွဲ့မျိုး ရထားသည့် အတွင်းဝန် တစ်ဦး အနေဖြင့် ထိုဉာဉ်သည် တိုး၍ ပင် တည်တံ့ ခိုင်မြဲလာဖွယ်ရာ ရှိသည် ဟု ပင် ကျွန်တော် ယူဆမိ၏။

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမည် ဆိုပါက ကျွန်တော်သည် ရသားဖို့ ဒ်ကို ပို၍ ခင်သည် ။ သူသည် ကျောင်းသားဘဝက အရိုးပေါ် အရေတင်မျှ ပိန်သူ ဖြစ်သည် ။ လူပိန်သလောက် ဉာဏ်ပညာကျတော့ ထက်မြက်သူ ဖြစ်၏။ သူသည် ကျွန်တော်၏ အနိုင်အထက် ပြုမှုနှင့်

ကူညီစောင့်ရှောက်မှုကို တစ်လှည့်စီ ခံယူလာခဲ့သူ ဖြစ်လေသည် ။
အခုကျတော့လည်း သူသည် ဟိုတုန်းကလို မပိန်တော့။ ပုံပန်းကလည်း
ယခင်ကထက် ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်လာသည့် အသွင်ဆောင်လျက် ရှိသည်
။ သူ့ကို ကြည့်ရသည် မှာ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးထက် ပို၍ ဝင်ငွေ
ကောင်းနေရုံမျှမက ကျွန်တော်တို့ ဘဝထက် သူ့ဘဝက ပို၍
စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ကောင်းနေပုံလည်း ရ၏။ တစ်မူ ထူးခြားနေသော
သူ့အခြေအနေကို ကြည့်၍ ဝိုင်းလင်းရော ကျွန်တော်ပါ မနာလိုစိတ်ပင်
ဖြစ်မိကြလေသည် ။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ထိုနေ့ ညနေခင်းသည် ပျင်းရိ ငြီးငွေ့စရာတော့
မကောင်းပါ။ ဥရောပ အလယ်ပိုင်းရှိ ဒေသအသီးသီးမှ တစ်စင်းပြီး
တစ်စင်းပျံသန်း ဝင်ရောက်လာနေကြသော ဂျာမန် လပ်ဖ်သန်ဆာ
လေကြောင်းကုမ္ပဏီမှ လေယာဉ်ကြီးများ လေဆိပ်သို့
ဆင်းသက်ရပ်နားနေကြသည့် မြင်ကွင်းသည် ကျွန်တော်တို့ အဖို့ အလွန်
ကြည့်၍ ကောင်းသော မြင်ကွင်း တစ်ရပ်ဖြစ်သည် ။ မိုးစုပ်စုပ်ချုပ်၍
မီးများ လင်းလာသည့်အခါ ထိုမြင်ကွင်းသည် ပို၍ ဇာတ်ဆန်ကာ ပို၍
လှလာသည် ။

ဆိုက်လာသမျှ လေယာဉ်များ ထဲမှ တစ်စီးသည် အင်္ဂလိပ်
လေယာဉ်ဖြစ်သည် ။ ထိုလေယာဉ်မှ လေယာဉ်မှူးသည် လေယာဉ်မှူး
ဝတ်စုံ အပြည့်နှင့် ကျွန်တော်တို့ စားပွဲရှေ့မှ ဖြတ်သွားသည် ။ သူသည်
ဝိုင်းလင်းအား တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်ပြီး အလေးပြုသည် ။ ပထမတော့
ဝိုင်းလင်းသည် သူ့ကို ကောင်းစွာ မှတ်မိပုံ မရ။ ထိုခဏ အတွင်းမှာ ပင်
လေယာဉ်မှူးကို လှမ်း၍ နှုတ်ဆက်သံများ ပေါ်လာသည် ။
ကျွန်တော်တို့ ကလည်း သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ စားပွဲ၌ ဝင်ထိုင်ရန်
ဖိတ်ကြသည် ။

သူသည် ဖော်ရွေသော ပျော်ပျော်နေတတ်သော လူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်၍ နာမည်မှာ ဆင်းဒါးစ် ဖြစ်၏။ လေယာဉ်မှူး ဝတ်စုံအပြည့် ဝတ်ထားပြီး လေယာဉ်မှူး ဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားသည့် အခါများ တွင် ဘယ်သူဘယ်ဝါဟု အတိအကျ ခွဲခြား၍ မသိတတ်သော သူ၏ အလေ့အထကို ပြောပြကာ ဝိုင်းလင်းက တောင်းပန်စကား ပြောသည် ။

ထိုအခါ ဆင်းဒါးစ်က ရယ်သည် ။ ‘အို ဟုတ်တာပေါ့၊ ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဘတ်စကူးမှာ နေခဲ့ဖူးတယ် ဆိုတာကို မေ့မပစ်ပါနှင့်’ ဟု ပြန်ပြောလေသည် ။ သူ့စကား ကြားသည့်အခါ ဝိုင်းလင်းကလည်း ရယ်သည် ။ သို့သော်လည်း ဟက်ဟက်ပက်ပက်တော့ မဟုတ်ပါ။ ထို့နောက် စကားလမ်းကြောင်းသည် တခြား အကြောင်းအရာများ ဆီသို့ ပြောင်းသွားသည် ။

ဆင်းဒါးစ် ရောက်လာသည့် အတွက် ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်းသည် ပို၍ ပျော်စရာ ကောင်းလာသည် ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ဘီယာကို အတော်များများ သောက်မိကြသည် ။ ည ဆယ်နာရီခန့်တွင် ဝိုင်းလင်းသည် ကျွန်တော်တို့ အနီးမှ စားပွဲတစ်လုံးဆီသို့ ကူးသွားကာ သူ့မိတ်ဆွေ တစ်ဦးနှင့် စကားပြောနေသည် ။ ရုသားဖို့ ဒ်က စကားဆက် ပြတ်မသွားစေရန် ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဆင်းဒါးစ်အား လှမ်းမေးသည် ။

‘ဒါနှင့် စကားမစပ် စောစောက ခင်ဗျား ဘတ်စကူး အကြောင်း ပြောသံကြားလိုက်တယ်၊ အဲဒီနေရာကို ကျွန်တော် နည်းနည်းပါးပါး သိတယ်၊ ခင်ဗျား ပြောလိုက်ပုံက ဟိုမှာ တစ်ခုခု ဖြစ်ခဲ့ဖူးသလိုပဲ၊ ဘာများ ဖြစ်ခဲ့ဖူးလို့ လဲ’

ဆင်းဒါးစံက ပြီးသည် ။

‘အို စိတ်လှုပ်ရှားစရာ ကောင်းတဲ့ အဖြစ်ကလေး တစ်ခုနှင့် ကြုံခဲ့ရတယ် ဆိုပါတော့ဗျာ၊ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်က လေတပ်မှာ ’

သူသည် ကိစ္စ တစ်ခုကို လျှို့ဝှက် ထားတတ်သည့် လူငယ်တစ်ဦး မဟုတ်ပါ။

‘အဖြစ်က ဒီလိုဗျာ၊ အာဖဂန် လူမျိုး တစ်ယောက်လား အက်ဖရိဒီး လူမျိုး တစ်ယောက်လား ဘာလူမျိုးလဲ ဆိုတာတော့ အတိအကျ မပြောတတ်ဘူး၊ လူတစ်ယောက်က ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်တစ်စီးကို မောင်းယူသွားတယ်၊ ဘယ်လောက်ဆိုးတဲ့ အဖြစ်တစ်ခု ဆိုတာ ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်ရင် သိမှာ ပါ၊ ကျွန်တော် ကြားခဲ့ဖူးသမျှတွေထဲမှာ တော့ အတင့်အရဲဆုံး လုပ်ရပ် တစ်ခုပဲ၊ ဒီငနဲက လေယာဉ်မှူး လာမယ့်လမ်းက ပုန်းပြီး စောင့်နေတာ၊ လေယာဉ်မှူးလာတော့ ရိုက်လှဲပြီး ဝတ်စုံတွေကို ချွတ်လဲသွားတယ်၊ ပြီးတော့မှ လေယာဉ်စက်ခန်းထဲ ဝင်သွားတာ၊ သူ ဝင်သွားတာကို ဘယ်သူကမှ မမြင်လိုက်ကြဘူး၊ လေယာဉ် အထွက်မှာ အချက်ပြပုံ ပြနည်းတွေကလည်း တစ်ချက်ကလေးမှ မလွဲဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်မှူးတွေ မောင်းသလို မောင်းပြီး ချောချောမောမော တက်သွားတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ပြဿနာက တခြား မဟုတ်ဘူး ၊ အဲဒီ လေယာဉ်ပျံ လုံးဝ ပြန်မလာတဲ့ ပြဿနာပဲ’

ရုသားဖို့ ဒ်သည် ဆင်းဒါးစံ၏ စကားတွင် များ စွာ စိတ်ဝင်စားနေပုံရသည် ။

‘အဲဒါ ဘယ်တုန်းက ဖြစ်တာလဲ’

‘ဟို လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်လောက်က ဖြစ်ခဲ့တာ ထင်တယ်၊

ထောင့်ကိုးရာ သုံးဆယ့်တစ်ခုနှစ်က ဖြစ်မယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဟို တော်လှန်ရေး တစ်ခု ဖြစ်လာတော့ ဘတ်စကူးက နေပြီး ပက်ရှုဝါကို အရပ်သူ အရပ်သားတွေ သယ်ပို့ပေးနေကြရတယ်လေ။ ခင်ဗျား အဲဒီကိစ္စကိုတော့ မှတ်မိဦးမယ် ထင်ပါတယ်။ အဲဒီ နေရာမှာ အဲဒီအချိန်က ဆူပူမှု တစ်ခု ဖြစ်လာတယ်။ ကျွန်တော် ဆိုရင် အဲဒီလို အဖြစ်မျိုး ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ လုံးဝကို မမျှော်လင့်ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဖြစ်က တကယ် ဖြစ်လာတာ’

ရသားဖို့ ဒ်၏ စိတ်ဝင်စားမှုသည် တိုး၍ လာသည် ။

‘အဲသလို အချိန် အဲသလို အခြေအနေမျိုးမှာ ခင်ဗျားတို့ အနေနှင့် လေယာဉ်တစ်စီးအတွက် တာဝန်ချထားတဲ့ လူဟာ ဘယ်နည်းနှင့်မှ တစ်ယောက်တည်းတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်’

‘မှန်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ တာဝန်ချထားတာ အများကြီးပါ။ လေယာဉ်ပျံကြီး တစ်စင်းအတွက် တာဝန်ချသလို ချထားတာပါ။ ဒီလေယာဉ်ရဲ့ စက်ကလည်း ပြည်နယ်ရဲ့ မဟာရာဇာ ဖော်ဘွားတွေ အတွက်မို့ အထူးတလည် လုပ်ထားတဲ့ စက်ဗျာ၊ အိန္ဒိယ မြေတိုင်း ဌာနက လူတွေတောင်မှ ဒီလေယာဉ်ပျံနှင့် ကက်ရှုမီးယား ပြည်နယ်ထဲက အမြင့်ဆုံး တောင်တွေကို သွားပြီး လေ့လာတိုင်းထွာခဲ့ဖူးသေးတယ်’

‘အဲဒီ လေယာဉ်ပျံဟာ ပက်ရှုဝါကို လုံးဝ မရောက်ဘူး ဆိုပါတော့၊ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်။ ပက်ရှုဝါကို လုံးဝ မရောက်ဘူး၊ တခြား ဘယ်မြို့ ဘယ်ရွာကိုမှ လည်း မရောက်ဘူး၊ ဒါဟာလည်း ဒီဖြစ်ရပ်ရဲ့ အလွန် ထူးဆန်းတဲ့ အပိုင်း တစ်ပိုင်းပဲ။ တကယ်လို့ လေယာဉ်ကို မောင်းယူသွားတဲ့ လူဟာ ဒေသခံ တိုင်းရင်းသားတစ်ယောက်

ဖြစ်မယ်ဆိုရင် သူဟာ လေယာဉ်ကို တောင်ကုန်းတွေဘက်
မောင်းသွားလိမ့်မယ်လို့ ယူဆရတယ်။ သဘောကတော့
လေယာဉ်ပေါ်မှာ ပါလာတဲ့ ခရီးသည် တွေကို ပြန်ပေးဆွဲဖို့ ပေါ့၊
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။ ကျွန်တော် ထင်တာကတော့ အားလုံး
သေကုန်တယ်လို့ ပဲ ထင်တယ်။ နယ်စပ်မှာ က ခင်ဗျား သိတဲ့ အတိုင်းပဲ၊
လေယာဉ်ပျံနှင့် တိုက်မိနိုင်လောက်တဲ့ တောင်ထွတ် တောင်တန်းတွေက
အများကြီး မဟုတ်လား၊ ဒီလေယာဉ်ပျံနှင့် ပတ်သက်လို့ ကတော့
ထွက်သွားပါပြီ ဆိုကတည်းက နောက်ထပ် ဘာမှ မကြားရတော့ဘူး’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ဒီတိုင်းပြည်အကြောင်း သိပါတယ်၊
အဲဒီတုန်းက လေယာဉ်ပျံပေါ်မှာ ခရီးသည် ဘယ်နှစ်ဦး ပါသွားသလဲ’

‘လေးယောက်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်၊ ယောက်ျားသုံးယောက်နှင့်
သာသနာပြု အဖွဲ့ဝင် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ပဲ’

‘ယောက်ျား သုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်ရဲ့ နာမည်က
ကွန်ဝေးလို့ ခေါ်တယ် မဟုတ်လား’

ဆင်းဒါးစ်သည် အံ့အားသင့်လျက် ရှိ၏။

‘ဘာ ဘယ်လို၊ အင်း ဟုတ်တယ် ပွဲတိုင်းကျော် ကွန်ဝေး၊ ခင်ဗျား
သူ့ကို သိသလား’

‘သူနှင့် ကျွန်တော်က တစ်ကျောင်းတည်း အတူနေခဲ့ကြတဲ့
ကျောင်းနေဖက်တွေပါ’

ဟု ရုသားဖို့ ဒ်က ဖြေသည် ။ မတတ်သာ၍
အဖြေပေးလိုက်ရသော်လည်း သူ့စိတ်တွင် မလုံမလဲ ဖြစ်ဟန်ရှိသည် ။

‘သူက ပျော်ပျော်နေတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ၊ ဘတ်စကူးမှာ သူ

လုပ်ကိုင်သွားသမျှဟာ ဘာပြဿနာမှ မရှိခဲ့ပါဘူး’

ဟု ဆင်းဒါးစ်က ဆက်ပြောသည်။ ။

ရုသားဖို့ ဒ်က ခေါင်းညိတ်သည်။ ။

‘ဟုတ်တယ်၊ လူကတော့ လူပျော်လူကောင်း တစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ အဖြစ်က သိပ်ပြီး ထူးဆန်းလွန်းလို့ ၊ တော်တော်ကို ထူးဆန်းတဲ့ အဖြစ် ဆိုတော့’

သူသည် စိတ်ထဲရှိသမျှကို ပြောလိုက်တော့မည်ဟန် ပြင်ပြီးကာမှ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ထိန်းသည်။ ။ ထို့နောက် အတန်ကြာမှ သူ့စကားကို ဆက်သည်။ ။

‘ဒီအဖြစ်က သတင်းစာတွေထဲလည်း မပါဘူး၊ ပါရင်တော့ ကျွန်တော် ဖတ်မိမှာ ပါ။ ဖြစ်ပုံက ဘယ်လိုလဲ’

ဆင်းဒါးစ်၏ မျက်နှာထားသည် စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်ခြင်းကို ဖော်ပြလျက် ရှိ၏။ ကျွန်တော့် စိတ်အထင် ပြောရလျှင် ဆင်းဒါးစ်၏ မျက်နှာသည် နီရဲလျက် ရှိသည်။ ။

‘အမှန်အတိုင်းသာ ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် အခု ဒီကိစ္စကို ပြောနေတာဟာ ကျွန်တော် ပြောသင့် ပြောထိုက်တာထက် ပိုပြောနေမိပြီလို့ ထင်တာပဲဗျာ’

ဟု အဖြေပေးသည်။ ။

ပြီးမှ သူက ဆက်၍

‘တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်လေ၊ အခု အချိန်မှာ တော့ ဒီကိစ္စဟာ ဘာမှ ပြဿနာ ဖြစ်လာနိုင်မယ် မထင်ပါဘူး၊ တပ်က အရာရှိတွေကြားမှာ

တော့ ဒီသတင်းဟာ သတင်းဟောင်း သတင်းဆွေး တစ်ပုဒ် ဖြစ်နေလောက်ပါပြီ။ အင်း ဈေးစကားဟာ ဈေးထဲမှာပဲ ရှိနေတာ ကောင်းပါတယ်။ အမှန်က ဒီသတင်းကို ဖုံးဖိ ထားကြတယ်။ ကျွန်တော် ဆိုလိုတာက ဖြစ်ပျက်လာပုံကို ဖုံးထားတယ်လို့ ဆိုချင်တာပါ။ ဖြစ်ပုံက မယုံကြည်နိုင်စရာ အဖြစ်မျိုး ဆိုတော့ လူသိရှင်ကြား ပြောဖို့ ခက်တယ် မဟုတ်လား။ အစိုးရဘက်ကတော့ လေယာဉ် တစ်စီး ပျောက်ဆုံးသွားတယ်လို့ ကြေညာတယ်။ ခရီးသည် တွေရဲ့ အမည်ကိုလည်း ဖော်ပြတယ်။ သာမန် အရပ်သူ အရပ်သားတွေ ကြားမှာ ရှိနေတဲ့ စိတ်ဝင်စားမှု အတွက်တော့ ကျေနပ်လောက်စရာ ကောင်းတဲ့ သတင်းမျိုး မဟုတ်ဘူး ပေါ့’

ထိုခဏမှာပင် တစ်ဖက် စားပွဲသို့ သွားနေသော ဝိုင်းလင်း တစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့ ထံ ပြန်ရောက်လာသည် ဆင်းဒါးစ်က တောင်းပန် တိုးလျှိုးသည့် မျက်နှာထားဖြင့် ဆီး၍ ကြည့်သည် ။

‘ဒီမယ် ဝိုင်းလင်း၊ ဒီမိတ်ဆွေတွေက ပွဲတိုင်းကျော် ကွန်ဝေးအကြောင်း မေးနေကြတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဘတ်စကူးမှာ ဖြစ်ခဲ့သမျှကိုတော့ နည်းနည်းပါးပါး ပြောပြလိုက်မိပြီ။ ဒီလောက် ပြောပြတာတော့ဖြင့် ကိစ္စ မရှိနိုင်ဘူး ထင်ပါတယ်။ ခင်ဗျား ဘယ်လို သဘောရသလဲ’

ဝိုင်းလင်းက ချက်ချင်း အဖြေမပေးဘဲ အတန်ကြာမျှ ငြိမ်ဆိတ်နေသည် ။ အလုပ်တာဝန်နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးမှု အကြားတွင် အဆင်ပြေစရာ နည်းလမ်း တစ်ခု ရှာဖွေနေသည် မှာ ထင်ရှားလျက် ရှိ၏။

‘ကျွန်တော့် အနေနှင့် မတွေးဘဲ မနေနိုင်ဘူး’

နောက်ဆုံးတွင် သူ့ပါးစပ်မှ ဤစကားတစ်ခွန်း ထွက်လာသည်။ ။

‘ဒီကိစ္စကို ပုံပြင်တစ်ပုဒ် ပြောသလို ပြောရမှာ မို့ ဝမ်းနည်းစရာတော့ ခပ်ကောင်းကောင်း ပဲ’

ဟု လည်း ရေရွတ်သည်။ ။

‘ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားတို့ လေတပ်က လူတွေဟာ လျှို့ဝှက်ထားရမယ့် ကိစ္စမှန်သမျှကို ဘယ်သူမှ ထုတ်မပြောဘဲ နှုတ်လုံခြင်းအားဖြင့် ကိုယ့်သိက္ခာကိုယ် ထိန်းကြလိမ့်မယ်လို့ အမြဲတမ်း တွေးလာတာ’

ဝိုင်းလင်းက ဖိဖိနှိပ်နှိပ် လေသံဖြင့် ဆင်းဒါးစံအား သွယ်ဝိုက်၍ အပြစ်တင်သည်။ ။ ထို့နောက် အလွန် တည်ငြိမ် ခန့်ညားသော မျက်နှာပေးဖြင့် ရုသားဖို့ ဒ်အား လှည့်ကြည့်သည်။ ။

‘ခင်ဗျား အနေနှင့်ကတော့ သိချင်မှာ ပေါ့၊ ခင်ဗျား မမှားပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီဘက် နယ်စပ်ဒေသတွေမှာ ဖြစ်သမျှ ကိစ္စတွေကို လူသိရှင်ကြား လုပ်လို့ မဖြစ်ဘူး ဆိုတာတော့ ခင်ဗျား သဘောပေါက်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်’

‘တစ်ဖက်က ကြည့်ပြန်တော့လည်း လူတစ်ယောက် အနေနှင့် အမှန်ကို သိချင်တာဟာ သဘာဝပဲ မဟုတ်လားဗျ’

ရုသားဖို့ ဒ်ကလည်း ခပ်မာမာလေသံဖြင့် တုံ့ပြန်သည်။ ။

‘ကိစ္စ တစ်ခုကို သိချင်တဲ့ နေရာမှာ သိချင်တဲ့ လူဘက်က အကြောင်းအချက် ခိုင်လုံနေရင် ဘာမှ ဖုံးကွယ်ထားစရာ မလိုပါဘူးဗျာ၊ အဲဒီကိစ္စ ဖြစ်တဲ့ အချိန်က ကျွန်တော် ပက်ရှုဝါမှာ ရောက်နေတယ်၊ ဒါကတော့ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို အခိုင်အမာ ပြောနိုင်တဲ့ အချက်

တစ်ချက်ပဲ၊ ဒါနှင့် မေးရဦးမယ်၊ ခင်ဗျား ကွန်ဝေးကို ကောင်းကောင်း သိသလား၊ ကျွန်တော် ဆိုလိုတာက ကျောင်းသား ဘဝကတည်းက ရင်းရင်းနှီးနှီး သိခဲ့သလားလို့ ဆိုလိုတာပါ’

‘အောက်စဖို့ တက္ကသိုလ်မှာ တုန်းကတော့ နည်းနည်းပါးပါး တွဲခဲ့ဖူးတယ်၊ နောက်ပိုင်းမှာ တော့ တစ်ခါတစ်ရံ သွားရင်း လာရင်းနှင့် ဆုံမိတာမျိုးလောက်ပဲ ရှိတယ်၊ ခင်ဗျားကော သူနှင့် အတော်ကြာကြာ တွဲခဲ့ဖူးသလား’

‘အင်ဂိုရာ မှာ ကျွန်တော် တာဝန်ကျတုန်းကတော့ ဆုံခဲ့ဖူးတယ်၊ တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်လောက် တွေ့ဖူးတာပါ’

‘ခင်ဗျား သူ့ကို သဘောကျရဲ့ လား’

‘ကျွန်တော့် အထင်ပြောရရင်တော့ သူဟာ လူတော်တစ်ယောက်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သိပ်ပြီး ပေါ့ပေါ့တန်တန် နိုင်လွန်းတယ်’

ရသားဖို့ ဒ်က ပြုံးသည်။ ။

‘တော်တာကတော့ အမှန်ပဲ၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝမှာ ကတည်းကိုက အတော်ကလေး ထင်ရှားခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ပေါ့၊ အားကစားဘက်မှာလည်း ထိပ်တန်း စာရင်းဝင် တစ်ယောက်ပဲ၊ ကျောင်းသား သမဂ္ဂမှာလည်း ခေါင်းဆောင်ပိုင်းမှာ နေရာရခဲ့တဲ့ လူ၊ ဟိုဆုရလိုက် ဒီဆုရလိုက်နှင့် အတော်ကြီးကို ကျော်ကြားခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော် နားထောင်ခဲ့ဖူးသမျှ အပျော်တမ်း စန္ဒရား ဝါသနာရှင်တွေထဲမှာ တော့ အတော်ဆုံး စန္ဒရားဆရာ တစ်ယောက်ပဲ၊ အံ့ဩစရာ ကောင်းလောက်အောင်ကို အဘက်ဘက်က ထူးချွန်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဗျ၊ ဗစ်တိုးရီးယား ဘုရင်မခေတ်က အောက်စဖို့ တက္ကသိုလ်မှာ ထင်ရှားခဲ့တဲ့ ဂျိုးဝက်လို့ လူစားမျိုးပဲ၊ ဒါပေမဲ့

တက္ကသိုလ်က ထွက်သွားပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းကျတော့ သူ့နာမည်ဟာ မြုပ်သွားခဲ့တယ်။ သူ့ လမ်းကြောင်းဟာ စစ်ကြီးကြောင့် တန့်သွားခဲ့ဟန် တူပါတယ်။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ သူ့ရဲ့ လူငယ်ဘဝကိုတော့ ကောင်းကောင်း အသုံးချသွားခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ ဆိုရမှာပဲ’

‘သူ့မှာ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားတာတော့ အမှန်ပဲ’

ဟု ဝိုင်းလင်းက ပြန်ပြောသည်။ ။

‘ဒါပေမဲ့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဘဝပျက်လောက်အောင် ဖြစ်တာမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ တပ်ထဲ ရောက်တော့လည်း မဆိုးပါဘူး။ သူ ပြင်သစ်နိုင်ငံမှာ တာဝန်ကျနေတုန်း ဒီအက်စ်အိုလို့ ခေါ်တဲ့ အမှုထမ်းကောင်းဘွဲ့ ရသွားတယ်။ စစ်ကြီး ပြီးသွားတော့ သူ အောက်စဖို့ တက္ကသိုလ်ကို ပြန်ပြီး အလုပ်လုပ်တယ်လို့ ထင်တယ်။ ကထိက အလုပ်လား ပါမောက္ခ အလုပ်လား ဆိုတာတော့ မပြောတတ်ဘူး။ အဲဒီနောက်ကျတော့ သူဟာ အရှေ့ပိုင်း နိုင်ငံတွေဘက်ကို ခရီးထွက်သွားတယ်လို့ ကျွန်တော် သိခဲ့ရတယ်။ သူ အဲဒီဘက် နိုင်ငံတွေက ပြန်လာတော့လည်း အရှေ့တိုင်း ဘာသာစကား တတ်ကျွမ်းတဲ့ သူ့အရည်အချင်းကြောင့် သူကြိုက်ရာ အလုပ်ကို လွယ်လွယ်ကူကူပဲ ရခဲ့တယ်။ ရာထူး တော်တော်များများကိုလည်း ပြောင်းရွှေ့ပြီး အမှုထမ်းခဲ့ရတယ်’

ရသားဖို့ ဒီက တစ်ကြိမ် ထပ်၍ ပြုံးပြန်သည်။ ။ သူ့အပြုံးသည် စောစောက အပြုံးထက် ပို၍ လေးနက်သော အသွင်ဆောင်လျက် ရှိ၏။

‘ဒါပေါ့လေ၊ အလုပ်ကပဲ အရာရာကို ဆုံးဖြတ်တာ မဟုတ်လား။ နိုင်ငံခြားရေးဌာနရဲ့ လက်အောက်ခံ ရုံးတစ်ရုံးမှာ ထိုင်ပြီး ဝင်လာတဲ့ စာတို စာစလေးတွေ ဖတ်လိုက်၊ မှတ်ချက်တိုလေးတွေ ရေးလိုက်။

လက်မှတ်တိုလေး ထိုးလိုက်၊ သံအမတ်ကြီးရဲ့ ရုံးခန်းထဲ ဝင်ပြီး လက်ဖက်ရည်ပွဲလေး ပြင်ပေးလိုက်နှင့် အချိန် ကုန်ရတဲ့ အလုပ်မျိုးကို လုပ်နေရတဲ့ လူတစ်ဦးမှာ ထူးခြားတဲ့ အရည်အသွေးဟာ ဘယ်ရှိနိုင်တော့မှာ လဲ၊ ဒီလို လူမျိုးရဲ့ အကြောင်းကို သမိုင်းကလည်း ဘယ်တော့မှ မှတ်တမ်း မတင်ပါဘူး’

‘အိုဗျာ၊ သူက ကောင်စစ်ဝန်ရုံးမှာ လုပ်ရတာပါ။ သံတမန် ဆက်သွယ်ရေး ဆိုင်ရာ အလုပ်ဌာနမျိုးမှာ တာဝန်ယူရတာ မဟုတ်ပါဘူး’

ဝိုင်းလင်းက ဟန်ကြီးပန်ကြီး နိုင်လှသော လေသံဖြင့် ပြောသည် ။ ရုသားဖို့ ဒ်က မလိုတမာသံဖြင့် သရော်လိုက်သည့် စကားကို သူ လုံးဝ ဂရုမစိုက်သည် မှာ ထင်ရှားလျက် ရှိ၏။ ရုသားဖို့ ဒ်ကတော့ ဝိုင်းလင်း ပြောနေသည့်စကားကို အရေးတယူ လုပ်၍ နားထောင်ခြင်း မပြုတော့ဘဲ ထိုင်ရာမှ ထသည် ။ တကယ်တော့ အချိန်ကလည်း အတော်ကလေး နောက်ကျနေပြီ။ ကျွန်တော်ကပါ ရောယောင်၍ ထကာ ပြန်တော့မည်ဟု နှုတ်ဆက်သည် ။ ဝိုင်းလင်းကတော့ ကျွန်တော်တို့ နှုတ်ဆက်နေသည် ကို သိပ်ပြီး အရေးမထားသည့် ပုံမျိုး။

ဆင်းဒါးစံကတော့ သူလိုမဟုတ်၊ တရင်းတနှီးနှင့် ဟက်ဟက်ပက်ပက် နှုတ်ဆက်နေသည် ။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်နှင့် တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်တွင် ထပ်၍ ဆုံကြရလိမ့်ဦးမည်ဟု သူ မျှော်လင့်ကြောင်း ပြောလျက် ရှိလေသည် ။

ကျွန်တော့် အနေဖြင့် ဥရောပသွား မီးရထားကို မိဖို့ အတွက် မနက်ကျမှ အစောကြီး ထ၍ သွားရမည် ဖြစ်ရာ အချိန်ဖြုန်းရဦးမည့် အခြေအနေ၌ ရှိနေသည် ။ နှစ်ယောက်သား အငှားကား စောင့်နေခိုက်

ရုဿားဖို့ ဒ်က ကျွန်တော့်အား သူနေသည့် ဟိုတယ်သို့ လိုက်၍ အချိန်ဖြုန်းရန် ခေါ်သည် ။ သူ့အခန်းတွင် သီးခြား ဧည့်ခန်း တစ်ခန်း ရှိသဖြင့် အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်၍ စကားပြောနိုင်ပါသည် ဟု သူက ဆိုသည် ။ ဤအတိုင်းသာ ဆိုပါက ကျွန်တော့်အတွက် များစွာ အဆင်ပြေပါလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေသည် ။

‘ဒီလိုဆို ပိုကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ကွန်ဝေးအကြောင်း ဆက်ပြောနိုင်တာပေါ့။ ခင်ဗျား မငြီးငွေ့သေးဘူး ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်က သူ့အကြောင်း ဆက်ပြောချင်သေးတယ်’ ဟု သူက ပြောသည် ။

ကျွန်တော်သည် ကွန်ဝေးနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး သိကျွမ်း ခင်မင်ခဲ့သူ မဟုတ်ပါ။ သို့သော်လည်း သူ့အကြောင်း ပြောမည်ဆိုလျှင်တော့ ငြီးငွေ့ခြင်း မဖြစ်ပါဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည် ။

‘ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်ရောက်လို့ ပထမနှစ်လည်း ကုန်ရော သူလည်း ကျောင်းထွက်သွားရော၊ အဲဒီနောက်တော့ ကျွန်တော် သူ့ကို လုံးဝ မတွေ့တော့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ ကျွန်တော့် အပေါ်မှာ ထူးထူးခြားခြား ကောင်းခဲ့တာလေးတစ်ခု ရှိခဲ့ဖူးတယ်၊ ကျွန်တော်က တက္ကသိုလ်ကို ရောက်စ ကျောင်းသားသစ်မို့ ကူညီခဲ့တဲ့ ကိစ္စလေးပါ၊ သူ ကူညီခဲ့တာက အသေးအဖွဲကလေး တစ်ခုပါ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မေ့မသွားဘူး၊ အမြဲ သတိရနေတယ်’

ရုဿားဖို့ ဒ်က ကျွန်တော့်စကားကို ထောက်ခံသည် ။

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို အတော်ကလေး ခင်မိတယ်၊ ကျွန်တော် သူ့ကို သိပ်ပြီး တွေ့ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး ၊ လူချင်းလည်း သိပ်ခင်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ’

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးစလုံး ငြိမ်ဆိတ်နေကြသည် ။
ဤငြိမ်ဆိတ်နေသည့် အချိန်ကာလ အတွင်းတွင် ကျွန်တော်တို့
နှစ်ဦးစလုံး တရင်းတနှီး ခင်မင်ခွင့် မရခဲ့ပါလျက်နှင့် အမြဲတမ်းလိုလို
သတိရနေမိသော လူတစ်ယောက်၏ အကြောင်းကို
စဉ်းစားနေမိကြသည် ။ ကွန်ဝေးကို တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်လောက် တွေ့ဖူး
မြင်ဖူးရုံမျှဖြင့် အမြဲတမ်းလိုလို မေ့၍ မရနိုင်လောက်အောင်
သတိရနေသူများကို ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် မကြာခဏ တွေ့ခဲ့ဖူးသည် ။

လူငယ် တစ်ယောက်အနေဖြင့် သူသည် အလွန် ထူးခြားသူ တစ်ဦး
ဖြစ်၏။ ကျွန်တော် သူ့ကို မြင်ဖူးစဉ်က ကျွန်တော်၏ အသက်မှာ
လူစွမ်းကောင်း ကိုးကွယ်ချင်တတ်သော အရွယ် ဖြစ်သည် ။
ထို့ကြောင့်လည်း သူ၏ ရုပ်ပုံလွှာသည် ကျွန်တော်၏ စိတ်တွင်
မေ့မရနိုင်လောက်အောင် စွဲထင်ကျန်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

သူသည် အရပ် မြင့်မြင့်နှင့် အလွန် အလွန် ကြည့်၍ ကောင်းသော
လူချော လူလှတစ်ဦး ဖြစ်သည် ။ သူသည် မည်သည့် အားကစားပွဲ၌
မဆို ဗိုလ်စွဲသူ ဖြစ်ရုံမျှမက ကျောင်းမှ ပြုလုပ်သည့် မည်သည့် ပြိုင်ပွဲ၌
မဆို ဆုရလေ့ရှိသူ ဖြစ်၏။ တစ်ကြိမ်တွင် ခပ်ထေ့ထေ့ ခပ်ငေါ့ငေါ့
ပြောတတ်သော ကျောင်းအုပ်ကြီး တစ်ဦးက ပြိုင်ပွဲတိုင်း၌ ရှေ့တန်းမှ
ရောက်နေသော ကွန်ဝေးအား ‘ပွဲတိုင်းကျော်’ ဟု ရည်ညွှန်း ပြောဆိုခဲ့ရာ
‘ပွဲတိုင်းကျော် ကွန်ဝေး’ ဟူသော အမည်တစ်မျိုး ရလာခဲ့၏။

ကျွန်တော် ကောင်းစွာ မှတ်မိနေပါသေးသည် ။ နှစ်ပတ်လည်
ဆုပေးပွဲ အခမ်းအနားတစ်ခု ကျင်းပစဉ်က သူသည်
ဂရိဘာသာစကားဖြင့် ပြောဆိုကပြရသော ကျောင်းပြဇာတ်တွင်
ပါဝင်ခဲ့ဖူးသည် ။ ယင်းကဲ့သို့သော ကျောင်းပြဇာတ် ကဇာတ်များ တွင်

ပါဝင်ရပြန်တော့လည်း အလွန် ထူးချွန် ပြောင်မြောက်စွာ ပြောဆိုကပြနိုင်သော ဇာတ်ကောင်တစ်ဦးအဖြစ် ထိပ်ဆုံးနေရာကို ရခဲ့ပြန်လေသည် ။ သူ၏ ထူးခြားချက်မှာ မည်သည့် ဇာတ်ကောင် နေရာမှ ကပြရသည် ဖြစ်စေ ထူးချွန်အောင် ကပြနိုင်စွမ်း ရှိခြင်း ဖြစ်၏။ ယောက်ျား ပီသသော ချောမော လှပမှုနှင့် အနုပညာ စွမ်းရည်များကို ပေါင်းစပ်လိုက်သောအခါ သူမတူအောင် ထူးခြားသည့် ဇာတ်ကောင်တစ်ဦး ဖြစ်လာရသည် ဟု ထင်ပါသည် ။

ယင်းကဲ့သို့ အဘက်ဘက်မှ ထူးချွန်နေမှုကြောင့် တချို့က သူ့အား ဖီးလစ် ဆစ်ဒနီလို လူစားတစ်ယောက်ဟု ပင် အသိအမှတ် ပြုခဲ့ကြသည် ။ ဖီးလစ် ဆစ်ဒနီ ဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ပထမမြောက် အယ်လီဇဘတ် ဘုရင်မ လက်ထက်က အလွန် ထင်ရှားခဲ့သော မှူးမတ်နွယ်ဝင် လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သူ့ခေတ်က ဖီးလစ် ဆစ်ဒီသည် ကဗျာဆရာ၊ နိုင်ငံ ခေါင်းဆောင်၊ စစ်သူရဲကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ် အလွန် ကျော်ကြားသော လူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ရုံမျှမက အဘက်ဘက်တွင် ထူးချွန်သော အမျိုးသားတစ်ဦးအဖြစ် အများက အသိအမှတ်ပြုခဲ့ရသူ တစ်ဦး ဖြစ်လေသည် ။

ကျွန်တော်တို့ ခေတ်တွင် မှု ဖီးလစ် ဆစ်ဒနီလို ယောက်ျားမျိုးမှာ မရှိသလောက် ရှားပါးခဲ့သဖြင့် ကွန်ဝေးလို လူစား ပေါ်ပေါက်လာသည့် အခါများ ၏ မျက်စိထဲတွင် ရှာမှ ရှားသူ ဆိုရလောက်သည့် အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ရ၏။

ကျွန်တော်က ဤအကြောင်းကို ရသားဖို့ ဒ်အား ပြောပြရာ သူက

‘ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ခင်ဗျား ပြောတာ မှန်တယ်၊ အမှန်တော့ ဖီးလစ် ဆစ်ဒနီလို လူစားလို့ ခေါ်တာဟာ ကွန်ဝေးလို လူစားမျိုးတွေရဲ့

အရည်အချင်းကို သိမ်ဖျင်း သွားအောင် ရှုတ်ချတဲ့ သဘောနှင့် ခေါ်နေကြတာပါဗျာ။ သဘောကတော့ ဟိုဟာစပ်စပ် သည် ဟာစပ်စပ်နှင့် ဘယ်အတတ်ပညာကို မဆို တီးမိ ခေါက်မိရုံက လွဲပြီး ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ တတ်ယောက်ကားနှင့် ညာဝါးနေတဲ့ ယောင်သုံးဆယ်သမားပါလို့ ဆိုချင်တဲ့ သဘောပါ။ တချို့ လူတွေကတော့ ကွန်ဝေးကို အဲဒီလို လူစားမျိုး စာရင်းမှာ ထည့်ထားချင်ကြတယ်။ ဥပမာ ဝိုင်းလင်းလို လူပေါ့။ ကျွန်တော်ကတော့ ဝိုင်းလင်းကို လုံးဝ အထင်လည်း မကြီးဘူး။ ဂရုလည်း မစိုက်ဘူး။ သူ့ ပုံစံမျိုးကို နည်းနည်းလေးမှ ကြည့်လို့ မရဘူးဗျာ။ ဟန်တစ်လုံး ပန်တစ်လုံး လုပ်ပြီး သူ့ဂုဏ် သူဖော်နေတဲ့ လူစားမျိုးပဲ။ ဒီလူစားမျိုးဟာ အလွန် မျက်စိ စပါးမွှေး စူးစရာကောင်းတဲ့ လူစားဗျာ။ သူတို့ ကိုယ် သူတို့ တောင်ကြီး တစ်တောင်လောက် ကြီးမြင့်တယ်လို့ ထင်နေတဲ့ ကောင်တွေ။ သူတို့ လောက် ဘယ်သူမှ မသိဘူး မတတ်ဘူး နားမလည်ဘူးလို့ ထင်နေတဲ့ လူစားတွေ။ ကျွန်တော်ကတော့ သူတို့ ကိုယ် သူတို့ အရှင်သခင်ကြီးတွေလို့ ထင်ပြီး သွေးနားထင် ရောက်နေတဲ့ သံတမန်ဆိုင်ရာ အရာရှိတွေ ဆိုရင် အမြဲတမ်း ဆော်ဖို့ ဝန်မလေးဘူး’

ဟု ပြန်ပြောသည်။ ။

အငှားကားသည် လမ်းတချို့ကို ကျော်ဖြတ်သွားလျက် ရှိသည် ။ ကျွန်တော်တို့ သည် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် စကား ဆက်မပြောဘဲ ငြိမ်သက်စွာ လိုက်ပါလာခဲ့ကြသည် ။ အတန်ကြာမှ ရုသားဖို့ ဒိက သူ့စကားကို ဆက်သည် ။

‘ဒီကနေ့ ညခင်းကိုတော့ ကျွန်တော် မေ့လို့ မရတော့ဘူးဗျာ။ ဘတ် စ ကူး မှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ ဇာတ်လမ်း တစ်ပိုင်းတစ်စကို

ဆင်းဒါးစ်ဆီက တစ်စွန်းတစ်စ ကြားလိုက်ရတာဟာ ကျွန်တော့် အတွက်တော့ အလွန်ကို ထူးဆန်းတဲ့ အတွေ့အကြုံ တစ်ခု ဖြစ်နေတယ်။ ခင်ဗျားသိတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ ဒီအဖြစ်ကို ကျွန်တော် အလျင်က ကြားခဲ့ပြီးပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် လုံးဝ မယုံကြည်ခဲ့ဘူး။ စိတ်ကူးယဉ်ပြီး ပြောနေတဲ့ ပုံပြင် တစ်ပုဒ်လောက်ပဲ သဘော ထားခဲ့တာ။ လက်ခံ ယုံကြည်နိုင်လောက်တဲ့ အထောက်အထားနှင့် အကြောင်းကလည်း မရှိဘူးလေဗျာ။ သာမန်ကာလျှံကာ မရှိတာမျိုး မဟုတ်ဘူး ဗျာ။ တကယ့်ကို မရှိတာ၊ နည်းနည်းလေးတောင် မရှိဘူး။ အခုကျတော့လည်း ယုံကြည်နိုင်စရာ အကြောင်းက နှစ်မျိုး တွေ့လာတယ်။ ခင်ဗျားအနေနှင့် ကျွန်တော်ဟာ တစ်ဖက်သားကို လိမ်လည် လှည့်ဖြားပြီး ပြောတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သိမှာ ပါ။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ခရီး အတော်များများ သွားခဲ့ဖူးတယ်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အလွန် ထူးခြား ဆန်းကြယ်တဲ့ ဖြစ်ရပ်တွေ ဖြစ်ပျက်နေတာ အများကြီးပဲ။ တကယ်လို့ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ဒိဋ္ဌဓမ္မ မြင်ရရင် ခင်ဗျား လက်ခံမှာ ပဲ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ဆင့် စကား ကြားရတာ ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျား ယုံမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့လို့ တစ်ဆင့် စကား ဖြစ်ပါလျက်နှင့်ကိုပဲ ...’

သူ ယခု ပြောနေသမျှသည် ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ မရှိဟူသော အချက်ကို သဘောပေါက်သွားဟန်တူသည် ။ သူသည် ပြောလက်စ စကားကို ဆက်မပြောတော့ဘဲ ရုတ်တရက် ရပ်ပစ်လိုက်ပြီး ရယ်သည် ။

‘အင်းလေ၊ သေချာတာ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ ကျွန်တော့် အနေနှင့် ဝိုင်းလင်းကိုတော့ ယုံကြည် စိတ်ချရတဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ မသတ်မှတ်ချင်ပါဘူး။ သူ့ကို ယုံကြည် ကိုးစားပြီး ပြောပြနေရင် ဝတ္ထုတိုတွေနှင့် ကာတွန်းပုံပြင်တွေကိုသာ ဦးစားပေးပြီး ထည့်သွင်း

ဖော်ပြနေတဲ့ တစ်ဘစ်ဂျာနယ်ကို ပျို့လင်္ကာ ကဗျာကြီး တစ်ပုဒ် ရောင်းဖို့ ကြိုးစားသလို ဖြစ်နေမှာ သေချာတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကံကို ခင်ဗျားနှင့် စမ်းကြည့်တာကမှ ကောင်းလိမ့်ဦးမယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်’

‘ဟာ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို အထင်ကြီးနေပြီ’ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောမိပါသည်။

‘ခင်ဗျား စာအုပ်က ကျွန်တော့်ကို အဲသလို တွေးအောင် လမ်းညွှန်မထားပါဘူး’

အမှန်တော့ အတတ်ပညာပိုင်း ဆိုင်ရာ ဘာသာရပ် တစ်ခု ဖြစ်သော ကျွန်တော့် စာအုပ် အကြောင်းကို ကျွန်တော် သူ့အား ပြောမပြခဲ့ဖူးပါ။ ဦးနှောက်နှင့် အာရုံကြော ဆရာဝန် တစ်ဦး၏ စာအုပ်သည် ဆိုင်တိုင်း၌ တင်၍ ရောင်းချကြသည် မဟုတ်ပါ။ သို့ပါလျက်နှင့် ရှုသားဖို့ ဒ်လို လူက ကျွန်တော့် စာအုပ်အကြောင်း ကြားဖူးနေသည် ဟု သိလိုက်ရသောအခါ ကျွန်တော့်မှာ တအံ့တဩ ဖြစ်နေမိသည်။

ဤအကြောင်းကို ကျွန်တော်က ပြောပြသည့်အခါ သူက ချက်ချင်း ပြန်ဖြေသည်။

‘ဒါကဒီလို ရှိတယ်လေ၊ ခင်ဗျားရဲ့ စာအုပ်က ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ အကြောင်းအရာ ရေးထားတာကိုးဗျ၊ စိတ်ဝင်စားနေတာကလည်း တခြားကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ လူကွန်ဝေးဟာ အတိတ်မေ့တဲ့ ရောဂါ ရနေလို့’

ဤ အ ခို က် မှာ ပင် ကျွန်တော်တို့ ဟိုတယ်သို့ ဆိုက်ရောက်သွားကြသည်။ သူသည် ကောင်တာသို့ သွား၍ သူ့အခန်းသေ့ကို ယူသည်။ ပြီးတော့ သူ့အခန်းရှိရာ ငါးထပ်သို့ တက်လာခဲ့ကြသည်။ ထိုအခါကျမှ ပင် စောစောက စကားကို

ပြန်ဆက်သည် ။

‘စောစောက ပြောနေသမျှ အားလုံးဟာ အပိုပဲ။ အဓိကကျတဲ့ အချက်က ကွန်ဝေး မသေသေးဘူးဗျ။ လွန်ခဲ့တဲ့ လအနည်းငယ်အတွင်း အထိတော့ မသေသေးတာ အမှန်ပဲ’

ဓာတ်လှေကားထဲတွင် ရောက်နေခိုက်မို့ ကျွန်တော် မေးလိုသည့် မေးခွန်းကို မမေးသာပါ။ မိနစ် အနည်းငယ်မျှ အကြာ ငါးထပ်ရှိ ကော်ရစ်ဒါသို့ ရောက်မှ ပင် မေးရသည် ။

‘သူ မသေသေးဘူး ဆိုတာ သေချာရဲ့ လား၊ ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိသလဲ’

သူသည် အခန်းတံခါးကို သော့တံဖြင့် ထိုးသွင်းပြီး ဖွင့်နေရာမှ အဖြေပြန်ပေးသည် ။

‘ဘယ်လိုလုပ် သိခဲ့ရသလဲ ဆိုတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ နိုဝင်ဘာလထဲက ကျွန်တော် သူနှင့်အတူတူ ဂျပန်သင်္ဘော တစ်စီးနှင့် ရှန်ဟိုင်းက နေပြီး ဟိုနိုလူလူကျွန်းအထိ ခရီးသွားခဲ့ရလို့ ပဲ’

ထို့နောက် သူသည် စကားတစ်ခွန်းမျှ ထပ်မပြောတော့ပါ။ ကျွန်တော်တို့ အတွက် သောက်စရာ စားစရာများ ပြင်ဆင်ခြင်းဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည် ။

နှစ်ယောက်သား ဧည့်ခန်းထဲရှိ ကုလားထိုင်များ ပေါ်၌ ထိုင်မိခါမှ ပင် စကားပြန်၍ ပြောဖြစ်ကြသည် ။

‘အဖြစ်က ဒီလိုဗျ’

ဟု ရသားဖို့ ဒ်က စကားစသည် ။

‘နေ့ဦးပေါက် တစ်ရာသီမှာ ကျွန်တော် တရုတ်ပြည်ကို ရောက်သွားတယ်။ ခရီးကတော့ အားရက် နားရက်မှာ အပန်းဖြေဖို့ ထွက်တဲ့ ခရီးပါပဲ။ ဟိုရောက်သွားတော့ ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော် လျှောက်လည်တယ်။ ကျွန်တော့်အနေနှင့် ကွန်ဝေးကို မတွေ့ရ မမြင်ရတာ နှစ်ပေါင်းက အတော်ကြာခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးကြားမှာ စာ အဆက်အသွယ် ဆိုတာကလည်း ဘယ်တုန်းကမှ ရှိခဲ့တာ မဟုတ်တော့ တစ်ခါတလေ ကျွန်တော် သူ့ကို မေ့တောင်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို သတိရလို့ သူ့အကြောင်း စဉ်းစားလိုက်ပြီ ဆိုရင်တော့ သူ့မျက်နှာဟာ ဘွားခနဲ ပေါ်လာတော့တာပဲ။ သူ့မျက်နှာကိုတော့ ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မေ့မသွားဘူး။

‘ဒါနှင့်ပဲ တစ်ရက်မှာ ကျွန်တော် ဟန်ကောမြို့မှာ ရှိနေတဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဆီကို သွားလည်တယ်။ အပြန်ကျတော့ ပီကင်း အမြန် ရထားစီးပြီး ပြန်လာခဲ့တယ်။ ရထားပေါ်မှာ ပြင်သစ် သီလရှင်များ သာသနာပြု အဖွဲ့က မာသာကြီး တစ်ယောက်နှင့် တွေ့လို့ စကားလက်ဆုံ ကျလာကြတယ်။ မာသာကြီးကလည်း အတော့်ကို ခင်စရာ ကောင်းတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးဗျ သိလား၊ သူက သူတို့ အဖွဲ့ပိုင် သီလရှင်ကျောင်း ရှိရာ ချုံကင်းမြို့ကို သွားတာ။ ကျွန်တော်ကလည်း ပြင်သစ်လို အထိုက်အလျှောက် ပြောတတ်နေတော့ ဟန်ကျနေတာပေါ့။ သူကလည်း သူတို့ အလုပ်အကြောင်း ပြောပြနေရတာ အတော်ကလေး အာတွေ့နေပုံပေါ်တယ်။

‘အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် ကျွန်တော်ကတော့ သာသနာပြု အဖွဲ့ လုပ်ငန်းတွေကို သိပ်စိတ်ဝင်စားတဲ့ လူ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီ ရိုမင်ကက်သလစ် ဘာသာဝင်တွေဟာ အဆင့်အတန်း မြင့်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ဝန်ခံရလိမ့်မယ်။ အနည်းဆုံး အလုပ်တော့ အင်မတန်

ကြိုးစားပမ်းစား လုပ်တဲ့ လူတွေဗျ။ ကျွန်တော့် အနေနှင့် ဒီအချက် တစ်ချက်တည်းနှင့် သူတို့ အပေါ်မှာ လေးစားမှုက ရှိထားလေတော့ မာသာကြီး ပြောသမျှကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေမိတယ်။

ဒါတွေကို ထားလိုက်ပါတော့လေ။ အဓိက အချက်က ဘာလဲ ဆိုတော့ အမျိုးသမီးကြီး ပြောတဲ့ အထဲမှာ ချုံကင်းမြို့က သာသနာပြု အဖွဲ့ပိုင် ဆေးရုံ အကြောင်း ပါလာတယ်။ ပြီးတော့လည်း မကြာသေးခင်က သူတို့ ဆေးရုံကို ရောက်လာတဲ့ လူနာတစ်ယောက် အကြောင်း ပြောပြတယ်။ လူနာက အကြီးအကျယ် ဖျားနေတဲ့ လူနာတဲ့ ၊ ဥရောပတိုက်သား တစ်ယောက်လို့ သူတို့ အားလုံးက ထင်ကြတယ်တဲ့ ၊ လူနာက သူ့အကြောင်းလည်း ပြောမပြနိုင်ဘူး။ သူ့ဆီမှာ လည်း အထောက်အထား ပြုစရာ ဘာ စာရွက်စာတမ်းမှ ပါမလာဘူး။ သူ ဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်အစားတွေကလည်း အတော်ကြီး ဆင်းရဲတဲ့ တိုင်းရင်းသား လူမျိုးတွေ ဝတ်လေ့ရှိတဲ့ အဝတ်အစားမျိုးတွေ ဆိုပဲ။

‘သီလရှင်တွေက သူ့ကို သယ်လာတဲ့ အချိန်မှာ သူဟာ အကြီးအကျယ် ဖျားနေသတဲ့ ၊ ဆေးရုံကို ရောက်တော့ သက်သာလာတာပေါ့။ ဒီလူက တရုတ်စကားလည်း မွတ်နေအောင် ပြောနိုင်သတဲ့ ၊ ပြင်သစ်စကားလည်း ကောင်းကောင်း ပြောတတ်သတဲ့ ၊ သူ သတိရလာစ အချိန်မှာ သီလရှင်တွေကို ဘာလူမျိုးတွေမှန်း မသိတော့ အင်္ဂလိပ်လို ပြောသေးသတဲ့ ၊ အင်္ဂလိပ်စကား ပြောတော့လည်း အင်မတန် ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ပြောတတ်သတဲ့ ၊ ကျွန်တော်ကလည်း ဒီအဖြစ်မျိုး ကြားရတာ ကျွန်တော့် အဖို့ တော့ အံ့ဩစရာ တစ်ခုပါပဲလို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

‘နောက်ပိုင်းမှာ ဟိုအကြောင်း သည် အကြောင်း နည်းနည်းပါးပါး

ပြောကြပြီး သူ့ ခရီးလမ်းဆုံးကို ရောက်ခါနီးလာတဲ့ အတွက် စကားကို ဖြတ်လိုက်ရတယ်။ သူက ဒီဘက် နယ်ထဲကို အလည်အပတ် ရောက်လာခဲ့လို့ ရှိရင် သူတို့ ဆေးရုံကို ဆက်ဆက် လာလည်ပါလို့ ဖိတ်တယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း လာလည်ပါမယ်လို့ အလိုက်သင့် ပြန်ပြောတယ်။ တကယ်တော့ သူတို့ ဆီ သွားလည်ဖို့ ဆိုတဲ့ ကိစ္စက ကျွန်တော့် အဖို့ တော့ ဧဝရတ်တောင် တက်ဖို့ လောက်ကို ခက်တဲ့ ကိစ္စဗျ။ ဒါနှင့်ပဲ နောက်ဆုံးမှာ မီးရထား ချုံကင်း ဘူတာကို ဆိုက်တယ်။ မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးရဲ့ ဆုံစည်းမှုဟာလည်း အဆုံးသတ်ရော ဆိုပါတော့။ သူလည်း ကျွန်တော့်ကို လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ပြီး ရထားပေါ်က ဆင်းသွားတယ်။

‘ဒါပေမဲ့ဗျို့၊ အဖြစ်က တော်တော်ကို အံ့ဩစရာ ကောင်းတယ် သိလား။ နောက် နာရီ အနည်းငယ် အတွင်းမှာ ကျွန်တော်ဟာ ချုံကင်းကို ပြန်ရောက်လာရတယ်။ ဖြစ်ပုံက ဒီလို၊ မီးရထားဟာ ချုံကင်း ဘူတာက ထွက်လို့ တစ်မိုင် နှစ်မိုင်ခရီးလည်း ရောက်ရော ခေါင်းတွဲစက် ပျက်ပါလေရော၊ အဲဒါ အတော်ကြီးကို ခက်ခက်ခဲခဲနှင့် ပြုပြင်ပြီး မီးရထားကို နောက်ပြန်ဆုတ်လာခဲ့ရတယ်။ ဘူတာ ပြန်ရောက်တော့ နောက်လာမယ့် စက်ခေါင်းကို စောင့်ရမယ် ဆိုတဲ့ သတင်းလည်း ကြားရရော၊ အစားထိုးမယ့် စက်ခေါင်းကလည်း နောက်ထပ် ဆယ့်နှစ်နာရီလောက် ကြာမှ ရောက်မယ်တဲ့ ။

‘ဒီခေတ် တရုတ်ပြည်မှာ ဒီ အဖြစ်မျိုးတွေက မကြာခဏ ဖြစ်တတ်တာ ဆိုတော့ ရိုးနေပြီပေါ့ဗျာ၊ အဲဒီတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်မှာ ကတော့ ချုံကင်းမှာ နေ့တစ်ဝက်လောက် အချိန်ဖြုန်းဖို့ ဖြစ်လာတယ်။ ဒါနှင့်ပဲ ဟိုမာသာကြီးရဲ့ သာသနာပြု ဆေးရုံကို သွားလည်ဖို့ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

‘ကျွန်တော် ရောက်သွားတော့ မာသာကြီးက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ဆီးကြိုရှာတယ်။ ဒါပေမဲ့ လုံးဝ မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် ရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည် ဆိုတော့ အံ့အားသင့်တာပေါ့ဗျာ။ ကက်သလစ် ဘာသာဝင် မဟုတ်တဲ့ ကျွန်တော့် အဖို့ တော့ အုပ်ချုပ်ရေး ရှုထောင့် တစ်ခုတည်းက ကြည့်ပြီး သတ်မှတ်ထားတဲ့ တရားဝင် ဖြစ်ရေး ဆိုတဲ့ တင်းကျပ်မှုကြီးနှင့် တရားဝင် မဟုတ်သော အမြင်ကျယ်မှု နှစ်ခုကို မျှမျှတတ ဖြစ်အောင် ပေါင်းစပ်ပေးနိုင်တဲ့ ကက်သလစ် ဘာသာဝင် တစ်ဦးရဲ့ အရည်အသွေးကိုတော့ နားလည်ခွင့် ရခဲ့တယ်။

‘ကျွန်တော် အခုပြောတဲ့ စကားကြောင့် ခင်ဗျား ခေါင်းရှုပ်သွားပြီလား။ ထားလိုက်ပါတော့လေ။ ဒါတွေက အရေးမကြီးပါဘူး။ သာသနာပြု အဖွဲ့က လူတွေဟာ သဘောကောင်းကြတယ်။ ကျွန်တော် ရောက်သွားလို့ တစ်နာရီတောင် မပြည့်သေးဘူး။ ကျွန်တော့် အတွက် အစားအသောက် အသင့်ဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်တော် စားသောက်နေတုန်းမှာ ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင် တရုတ် လူငယ်ဆရာဝန် တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်နားမှာ ထိုင်ပြီး အင်္ဂလိပ်လို တစ်လှည့်၊ ပြင်သစ်လို တစ်လှည့် စကားစမြည် ပြောပြီး ဧည့်ခံရှာတယ်။

‘စားသောက်ပြီးတော့ အဲဒီ တရုတ်ဆရာဝန်လေးနှင့် မာသာကြီးတို့ က ဦးဆောင်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ဆေးရုံ တစ်ခုလုံး လိုက်ပြတယ်။ သူတို့ ဆေးရုံအတွက် ဂုဏ်လည်း ယူကြတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ စာရေးဆရာ တစ်ယောက်ပါလို့ ပြောပြထားမိလေတော့ သူတို့ ခဗျာ သူတို့ ဆေးရုံ အကြောင်းကို စာအုပ်ထဲမှာ ထည့်ရေးလိမ့်မယ်လို့ ထင်နေကြတယ်။ သူတို့ လူစုခဗျာ အဲသလောက်ကိုပဲ ရိုးသားကြရှာတာဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ ဟာ လူနာ ခုတင်တွေ ကြားအတိုင်း လျှောက်သွားကြတယ်။ တရုတ် ဆရာဝန်က လူနာ တစ်ယောက်စီရဲ့ ရောဂါအကြောင်းကို

ပြောပြသွားတယ်။ အင်မတန် သန့်ပြန့်တဲ့ ဆေးရုံ တစ်ခုပါပဲ။

‘သူ ပြောပြ သွားနေတဲ့ အကြောင်းအရာတွေက စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းနေတော့ မီးရထားပေါ်မှာ တုန်းက မာသာကြီး ပြောပြခဲ့တဲ့ ဥရောပတိုက်သား လူနာ အကြောင်းကို ကျွန်တော် မေ့နေတယ်။ မာသာကြီးက သူ ပြောခဲ့တဲ့ လူနာဆီ ရောက်တော့မယ်လို့ လှမ်းပြီး သတိပေးတော့မှ ပဲ ကျွန်တော် သူ့ကို သတိရလာတယ်။ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ လူနာရဲ့ နောက်စေ့ကို မြင်နေရတယ်။ သူက မှ ဝန်းနေတာကိုးဗျ။ မာသာကြီးက သူ့ကို စကားပြောရင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာနှင့် ပြောကြည့်ပါလို့ အကြံပေးတယ်။ ဒါနှင့် ကျွန်တော်ကမင်္ဂလာ နှေ့ခင်းပါလို့ အင်္ဂလိပ်ဘာသာနှင့် လှမ်းပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်။ လူနာက ဖျတ်ခနဲ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ပြီး မင်္ဂလာ နှေ့ခင်းပါလို့ ပြန်နှုတ်ဆက်တယ်။ မာသာကြီး ပြောခဲ့တဲ့ စကားဟာ မှန်တယ်ဗျ။ သူ့လေသံက တကယ့် ပညာတတ်တွေရဲ့ လေသံ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်မှာ သူ ပြောလိုက်တဲ့ အင်္ဂလိပ်စကားရဲ့ လေသံကို အံ့ဩဖို့ အချိန်မရတော့ဘူး။’

‘ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော် သူ့မျက်နှာကို ကောင်းကောင်း ကြီး မှတ်မိနေတာကိုးဗျ။ သူ့ မှတ်ဆိတ်မွေးရယ်။ ပြီးတော့ နည်းနည်းကျဉ်းကျဉ်းပြောင်းသွားတဲ့ သူ့ပုံပန်းရယ်က လွဲပြီး တခြားဘာမှ အပြောင်းအလဲ ဖြစ်မသွားသေးတော့ လူချင်း မတွေ့ရတာ ဘယ်လောက်ပဲ ကြာကြာ သူ့ကို ကျွန်တော် မှတ်မိနေတယ်။ တခြားလူ မဟုတ်ဘူး ဗျို့။ အဲဒီလူနာဟာ ကွန်ဝေးဗျ။ ကွန်ဝေးမှ ကွန်ဝေး အစစ်ပဲ။ ကျွန်တော့်ဘက်ကတော့ သေချာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရုတ်တရက်တော့ ချက်ချင်း ပြတ်ပြတ်သားသား မဆုံးဖြတ်ရဲဘူး။ ခဏတော့ အချိန်ယူပြီး စဉ်းစားရသေးတယ်။ သူမှ ဟုတ်ရဲ့ လား သေချာရဲ့ လား

ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား စသည် ဖြင့်ပေါ့ဗျာ။

‘ကံအားလျော်စွာပဲ ကျွန်တော့် ပါးစပ်က သူ့နာမည်ကို လွှတ်ခနဲ ခေါ်လိုက်မိတယ်။ ကျွန်တော့် နာမည်ကိုလည်း ထုတ်ပြောလိုက်မိတယ်။ သူက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေပေမဲ့ မှတ်မိတဲ့ လက္ခဏာ မရှိဘူး။ ကျွန်တော်ကတော့ လူမမှားဘူး ဆိုတာ သေချာနေပြီ။ သူ့မျက်နှာပေါ်က အရေးအကြောင်းလေးတွေဟာ ကျွန်တော် ဟိုတုန်းက မြင်ဖူးခဲ့တဲ့ အတိုင်းပဲ။ မျက်လုံးတွေကလည်း ဟိုတုန်းက အရောင် အတိုင်းပဲ။ လုံးဝ ပြောင်းလဲမသွားဘူး။ အောက်စဖို့ ကောလိပ်မှာ နေတုန်းက အတိုင်းပဲ။

‘ခင်ဗျား မှတ်မိဦးမှာ ပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ ကိန်းဘရစ် တက္ကသိုလ်ရဲ့ အားကစား အလံ အရောင်က အပြာနု၊ အောက်စဖို့ ကောလိပ်ရဲ့ အရောင်က အပြာရင့်လေဗျာ။ ကွန်ဝေးရဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ ကိန်းဘရစ် တက္ကသိုလ်က အလံ အရောင်နှင့် တထေရာတည်းပဲလို့ ကျွန်တော်တို့ မကြာ မကြာ ပြောခဲ့ကြဖူးတယ် မဟုတ်လား။ ဒါတွေကို အသာထားလိုက်ဦးဗျာ။ သူ့မျက်နှာဟာ တစ်ကြိမ် မြင်ဖူးရင် တစ်သက်လုံး မှတ်မိနိုင်တဲ့ မျက်နှာမျိုးပါ။ ကျွန်တော့်ဘက်ကတော့ အခိုင်အမာကို ပြောနိုင်ပါတယ်။ ကွန်ဝေးမှ ကွန်ဝေး အစစ်၊ တရုတ် ဆရာဝန်နှင့် မာသာကြီးတို့ ကတော့ အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်နေကြတာပေါ့။

‘ကျွန်တော်က ဒီလူကို ကျွန်တော် သိတယ်။ သူဟာ အင်္ဂလိပ် တစ်ယောက်ပဲ။ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေ တစ်ဦးပါ။ တကယ်လို့ သူက ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိဘူး ဆိုရင်တော့ ဒီလူဟာ သူ့အတိတ်ဘဝကို လုံးဝ မေ့သွားလို့ ဖြစ်ရမယ်လို့ ပြောပြတယ်။ သူတို့ ကလည်း ဟုတ်မှာ ပဲလို့ တအံ့တဩနှင့် ပြန်ပြောကြတယ်။ သူ့ကိစ္စကို ကျွန်တော်တို့ အကြာကြီး

ဆွေးနွေး ဝေဖန်မိကြတယ်။ အခုလို အကြီးအကျယ် ဖျားပြီး ချုံကင်းကို သူ ဘယ်လို ရောက်လာသလဲ။ ကျွန်တော်တို့ နည်းအမျိုးမျိုး ချပြီး စဉ်းစားကြတယ်။ လုံးဝ စဉ်းစားလို့ မရဘူး။

‘အဖြစ်အပျက်ကို အကျဉ်းချုံးပြီး ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် အဲဒီ မှာ သီတင်းနှစ်ပတ် နေခဲ့တယ်။ သူ့ အတိတ်ဘဝကို ပြန်ပြီး သတိရလာအောင် လုပ်နိုင်လိမ့်မယ် ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်နှင့် နေခဲ့တာ ဆိုပါတော့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မအောင်မြင်ဘူးဗျာ။ ကျွန်တော် ရှိနေခိုက်မှာ ပဲ လူကတော့ ပြန်ပြီး ထူထူထောင်ထောင် ဖြစ်လာတယ်။ ကျွန်တော်နှင့်လည်း တရင်းတနှီး စကားပြောရတယ်။’

‘ကျွန်တော်က သူ့ကို ကျွန်တော် ဘယ်သူ ဘယ်ဝါဆိုတာ ပြောပြတယ်။ သူ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါ ဆိုတာလည်း ပြောပြတယ်။ သူက ဘာမှ ပြန်မပြောဘူး။ ကျွန်တော် ပြောသမျှကို ငြိမ်ပြီး နားထောင်နေတာပဲ။ သူ့ ကြည့်ရတာ စိတ်တော့ နည်းနည်းပါးပါး ရှုပ်နေပုံရတယ်။ ဒါပေမဲ့ နေတာ ထိုင်တာကတော့ ခပ်ပျော်ပျော်ပဲ။ ကျွန်တော်နှင့် နေရတာကိုလည်း သဘောကျတဲ့ လက္ခဏာ ရှိတယ်။ ကျွန်တော်က သူပြန်မယ် ဆိုရင် ကျွန်တော်နှင့် အတူတူပြန်ဖို့ ပြောတော့လည်း ကောင်းသားပဲလို့ ဖြေတယ်။’

‘ဒါနှင့် ကျွန်တော်လည်း ပြန်ဖို့ စီစဉ်ရတယ်။ ဟန်ကောမှာ ရှိနေတဲ့ ကောင်စစ်ဝန် ရုံးခွဲက မိတ်ဆွေ တစ်ဦးကို အကြောင်းစုံ ပြောပြပြီး နိုင်ငံကူးလက်မှတ် လုပ်ရတယ်။ သူ့ကိုလည်း နှုတ်လုပ်ဖို့ ပိတ်ခဲ့ရတယ်။ တကယ်တော့ ကွန်ဝေးရဲ့ အကျိုးအတွက် လူသိရှင်ကြား မဖြစ်အောင် အုပ်အုပ်ထိန်းထိန်းလုပ်ဖို့ လိုလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။ အထူးသဖြင့် သတင်းစာတွေထဲမှာ မပါအောင် ကြိုးစားဖို့ လိုမယ်လို့’

ကျွန်တော် ထင်တယ်၊ ဒီကိစ္စမှာ တော့ ကျွန်တော် အောင်မြင်ခဲ့ပါတယ်၊ သတင်းစာတွေကတော့ သတင်းထူး သတင်းကောင်း တစ်ပုဒ် လက်လွတ်သွားရတာပေါ့ဗျာ။

‘နောက်ဆုံးမှာ ကျွန်တော်တို့ တရုတ်ပြည်က ချောချောမောမောပဲ ထွက်လာနိုင်ခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ယန်စီမြစ်အတိုင်း စုန်ပြီး နန်ကင်းကို သွားတယ်၊ နန်ကင်းကနေပြီး ရှန်ဟိုင်းကို မီးရထား စီးတယ်၊ ရှန်ဟိုင်း ရောက်တဲ့ နေ့မှာ ပဲ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုကို ထွက်မယ့် ဂျပန် သင်္ဘော တစ်စင်း တွေ့တာနှင့် ညတွင်းချင်း တက်သုတ်ရိုက်ပြီး လိုက်ခဲ့ကြတယ်’

‘အင်း ဒီအတိုင်း ဆိုတော့လည်း ခင်ဗျား သူ့အတွက် အများကြီးကို ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့တာပဲ’ဟု ကျွန်တော်က ပြောမိသည်။

‘လူတစ်ယောက် အတွက် ဒီလောက်အထိတော့ လုပ်ပေးဖို့ မလိုဘူးလို့ ကျွန်တော် ထင်တာပဲ’

ဟု သူက ပြောသည်။

‘ဒါပေမဲ့ ဒီလူကျတော့ မနေနိုင်ဘူး၊ ဘာကြောင့် ဆိုတာတော့ ကျွန်တော်လည်း ရှင်းမပြတ်ဘူးဗျာ၊ သူ့အတွက်သာ ဆိုရင်တော့ ဘယ်သူမဆို ကျွန်တော့်လိုပဲ စေတနာ အပြည့်အဝနှင့် လုပ်ပေးချင်ကြမှာ ပဲလို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်’

‘မှန်ပါတယ်ဗျာ’

ဟု ကျွန်တော်က သူ့စကားကို ထောက်ခံမိသည်။

‘သူ့မှာ အလွန် ထူးဆန်းတဲ့ ပီယသိဒ္ဓိ တစ်မျိုး ရှိနေတာ အမှန်ပဲ။ သူ့ကို မြင်လိုက်ရင် မခင်ဘဲ မနေနိုင်ဘူး၊ စိတ်ကူးနှင့်မှန်းပြီး

သူ့မျက်နှာကို မြင်ကြည့်ရင်တောင်မှ စိတ်ထဲမှာ ကြည်နူးလာတယ်’

‘ခင်ဗျား သူ့ကို အောက်စဖို့ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသား ဘဝတုန်းက မသိခဲ့တာ နာတာပဲ၊ အံ့ဩလောက်အောင်ကို ထူးချွန် ထက်မြက်ခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ပေါ့ဗျာ၊ သူ တော်တာကို ပေါ်လွင်အောင် ပြောနိုင်မယ့် စကားလုံးတောင် ရှာလို့ မရနိုင်ဘူး၊ စစ်ကြီး ပြီးသွားတဲ့ နောက်မှာ တော့ လူတွေက သူ့ကို တစ်မျိုး ဖြစ်သွားတယ်လို့ ပြောကြတယ်၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သူ့ကို ပုံစံ ပြောင်းသွားတယ်လို့ ထင်ခဲ့တယ်။

‘သူ့လို အဘက်ဘက်မှာ ပါရမီ ထူးသလို တော်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ သူ လက်ရှိ လုပ်နေတဲ့ အလုပ်ထက် အဆပေါင်းများစွာ ကြီးကျယ်တဲ့ အလုပ်မျိုး လုပ်သင့်တယ်လို့ စိတ်ထဲက ဖြစ်မိတယ်၊ အစိုးရ ဝန်ထမ်းလုပ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်တဲ့ အလုပ်တွေ လုပ်နိုင်ဖို့ နယ်လည်း ကျဉ်းသွားတယ်၊ အခါအခွင့်လည်း နည်းသွားတယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။

‘ကွန်ဝေးဟာ အမှန်တော့ သူ ရောက်နေတဲ့ အခြေအနေထက် ကြီးကျယ် မြင့်မားသင့်တယ်လို့ ကျွန်တော်ကတော့ တထစ်ချ တွက်တယ်၊ သူ့အကြောင်းကို ခင်ဗျားရော ကျွန်တော်ပါ သိနေကြတာပဲ မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် အခုနက ပြောနေတဲ့ စကားဟာ ချဲ့ကားပြီး ပြောနေတဲ့ စကား မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ခင်ဗျား ခန့်မှန်းနိုင်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။

‘တရုတ်နိုင်ငံရဲ့ အလယ်မှာ သူနှင့် ကျွန်တော် တွေ့ကြတော့ သူ့စိတ်ဟာ မူလစိတ် မဟုတ်တော့ဘူး၊ သူ့ အတိတ်ဘဝဟာလည်း လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခု ဖြစ်နေပြီ၊ အဲသလို အခြေအနေမျိုး

ရောက်နေတာတောင်မှ အလွန် ထူးဆန်း အံ့ဩဖို့ ကောင်းတဲ့ ဆွဲဆောင်မှုဟာ သူ့မှာ အပြည့်အဝ ရှိနေတုန်းပဲ’

ရုသားဖို့ ဒ်သည် စကားကို ဖြတ်၍ ရပ်ထားသည်။ ။ ကွန်ဝေး၏ ရုပ်လွှာကို သူ စိတ်အာရုံနှင့် ပြန်၍ ဖမ်းယူနေဟန်ရှိ၏။ အတန်ကြာမှ သူ့စကားကို ဆက်ပြောသည်။ ။

‘ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ဟာ သင်္ဘောပေါ်မှာ ပဲ အလျင်က ရှိခဲ့တဲ့ မိတ်ဆွေဘဝကို ပြန်ပြီး တည်ဆောက်နိုင်ခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်တော်က ကွန်ဝေးအဖြစ်နှင့် သိခဲ့ရတဲ့ သူ့ဘဝ အကြောင်းကို ကျွန်တော် သိထားသလောက် တစ်လုံးမကျန် ပြောပြတယ်။ သူကလည်း စိတ်ဝင်တစား နားထောင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာကိုမှ မှတ်မိတဲ့ လက္ခဏာတွေ မရှိဘူး။ ချုံကင်း ဆေးရုံပေါ် ရောက်ချိန်က စပြီး နောက်ပိုင်း ဖြစ်ပျက်သမျှ အားလုံးကိုတော့လည်း သူ မှတ်မိတယ်ဗျ။’

‘ခင်ဗျား အနေနှင့် စိတ်ဝင်စားလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆမိတဲ့ အချက် တစ်ချက်ကတော့ သူ အလျင်က တတ်ထားတဲ့ ဘာသာစကားတွေကျတော့ သူ လုံးဝ မမေ့တဲ့ အချက်ပဲ။ ဥပမာ ဆိုပါတော့။ သူက ကျွန်တော့်ကို ပြောတယ်။ သူ့အနေနှင့် ဟိန္ဒူစတန်နီ ဘာသာ စကားကို ပြောတတ်နေတဲ့ အတွက် သူဟာ အိန္ဒိယ နိုင်ငံနှင့် ပတ်သက်ပြီး တစ်စုံတစ်ခု လုပ်ရလိမ့်မယ်လို့ သိနေတယ်တဲ့။ ။

‘ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘော ယိုကိုဟားမားမြို့ ရောက်တော့ ခရီးသည် တချို့ တက်တယ်။ အဲဒီ အုပ်စုထဲမှာ ဆိပ်ကင်း ဆိုတဲ့ စန္ဒရား ဆရာတစ်ယောက် ပါလာတယ်။ သူက အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု အတွင်းမှာ လှည့်ပြီး ဖြေဖျော်ဖို့ အတွက် ခရီးထွက်လာတဲ့ လူဗျ။ သူက ကျွန်တော်တို့ ညစာ စားပွဲမှာ လာထိုင်တော့ ကွန်ဝေးနှင့် စကားလက်ဆုံ

ကျသွားတယ်။ သူတို့ နှစ်ယောက် ဂျာမန်လိုပဲ ပြောကြတယ်။ အတိတ်ကို မေ့နေတာက လွဲပြီး တခြား အပြုအမူနှင့် ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံမှုတွေမှာ ကျတော့လည်း ကွန်ဝေးဟာ အမှား လုံးဝမရှိဘူး။

‘ကျွန်တော်တို့ သဘော ဂျပန် နိုင်ငံက ထွက် လာပြီး ရက်အနည်းငယ်ကြာတော့ ခရီးသည် တွေကို ဆိပ်ကင်းက စန္ဒရားတီးပြီး ဖြေဖျော်တယ်။ ကွန်ဝေးနှင့် ကျွန်တော်လည်း ကုန်းပတ်ပေါ် တက်ပြီး နားထောင်ကြတယ်။ သူ့ စန္ဒရား လက်သံကတော့ အထူးပြောစရာ မလိုပါဘူး။ အင်မတန်မှ ကောင်းပါတယ်။ ကမ္ဘာကျော် ဂျာမန် တေးဂီတ ပညာရှင် စန္ဒရား ဆရာကြီး ဘရာဟမ်းစ်နှင့် အီတလီ တေးဂီတ ပညာရှင်ကြီး စကားလက်တီတို့ ရဲ့ တေးသီချင်းတွေနှင့် ပိုလန် တေးဂီတ ပညာရှင် စန္ဒရားဆရာကြီး ရှိုပင်ရဲ့ တေးသီချင်း အများ အပြားကို တီးသွားတယ်။

‘စန္ဒရားတီးသံ နားထောင်နေရင်းကပဲ ကျွန်တော်ဟာ ကွန်ဝေးရဲ့ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကို တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ် လှမ်း အကဲခတ်မိတယ်။ သူ စန္ဒရား တီးသံထဲမှာ စိတ်ဝင်စားရဲ့ လား ဆိုတာ သိချင်လို့ အကဲခတ်တာပါ။ ကြည့်ရတာကတော့ စိတ်ဝင်စားတဲ့ လက္ခဏာ ရှိတယ်။ သူ အတိတ်ဘဝက စန္ဒရား တီးခဲ့ဖူးတာကိုလည်း သတိရတဲ့ ပုံ ပေါ်တယ်။

‘သတ်မှတ်ထားတဲ့ အစီအစဉ် ပြီးသွားတော့ ပရိသတ်က ထပ်တလဲလဲ ပွဲတောင်းနေကြတာနှင့် ဆိပ်ကင်းခမျာ လိုက်လျောနေရပြန်တယ်။ သူ့ လက်သံကို အရူးအမူး ဖြစ်နေတဲ့ လူတစ်စုကတော့ သူ့အနားမှာ ဝိုင်းဝိုင်းကို လည်နေတာပဲ။ နောက်တစ်ကျော့ တီးတော့လည်း ရှိုပင်ရဲ့ တေးဂီတတွေကိုပဲ အများ

ဆုံး တီးသွားတာပဲ။ ဒါကတော့ သူ့ အနှစ်သက်ဆုံး ထားပြီး လေ့လာထားတဲ့ ဂီတဆိုတော့ ဒါကိုပဲ အလေးအနက် ထားပြီး တီးမှာ ပေါ့။ မဟုတ်ဘူး လား၊ နောက်ဆုံးကျတော့ သူ့ စန္ဒရားနားက ထပြီး သူ့ အခန်းဆီကို ပြန်သွားတယ်။ သူ့ပရိသတ်ကတော့ သူ့နောက်က တကောက်ကောက် လိုက်တုန်းပေါ့။

‘အဲဒီ တုန်း မှာပဲ အလွန်အံ့ဩဖို့ ကောင်းတဲ့ အဖြစ်တစ်ခု ပေါ်လာတယ်။ ကွန်ဝေးဟာ စန္ဒရားခုံမှာ ဖျတ်ခနဲ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး လက်သံစမ်းတဲ့ သဘောနှင့် ခပ်သွက်သွက် ခပ်မြူးမြူး တေးတစ်ပိုဒ်ကို တီးလိုက်တယ်။ သူ့အခန်းဆီကို အေးအေးဆေးဆေး လျှောက်သွားနေတဲ့ ဆိမ်ရဲ့ ခေါင်းဟာ ချက်ချင်းပဲ နောက်ကို လှည့် လာပြီး အဲဒါဘာသီချင်းလဲလို့ လှမ်းမေးတယ်။ ကွန်ဝေးဟာ ငြိမ်နေတယ်။ အကြာကြီးပဲ။ ပြီးတော့မှ သူလည်း မသိဘူးလို့ ပြန်ဖြေတယ်။ ဆိမ်ကင်းကလည်း ဒါကတော့ မယုံကြည်နိုင်စရာပါလားလို့ ရေရွတ်လိုက်တယ်။ သူ့ မျက်နှာကလည်း တိုးပြီး အံ့ဩလာတဲ့ အရိပ်လက္ခဏာကို ဖော်ပြနေတယ်။ ကွန်ဝေးကတော့ ဘာသီချင်းလဲ ဆိုတာ သတိရအောင် ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ကြိုးစားပြီး စဉ်းစားနေတဲ့ ဟန်မျိုးပဲ။

‘နောက်ဆုံးကျတော့ သူက ပြောတယ်။ ရှိပင်ရဲ့ တေးဂီတ တစ်ခုပါတဲ့ ၊ ဆိမ်ကလည်း ချက်ချင်းပဲ ပြန်ငြင်းတယ်။ လုံးဝ မဟုတ်ပါဘူးတဲ့ ၊ ကျွန်တော်ကတော့ သူ ဒီလို ဖြေတာကို လုံးဝ မအံ့ဩပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကွန်ဝေးပေးတဲ့ အဖြေဟာ မဟုတ်ဘူး လို့ ထင်ထားလို့ ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကွန်ဝေးကတော့ သိပ်ကျေနပ်ပုံ မရဘူး။ စိတ်ဆိုးချင်တဲ့ အရိပ်အငွေ့တောင် ပြတယ်။

‘ဆိပ်ကတော့ ကျွန်တော်ရဲ့ ချစ်လှစွာသော မိတ်ဆွေကြီး ခင်ဗျား၊ ရှိပင်ရဲ့ တေးဂီတ မှန်သမျှကို ကျွန်တော် သိပါတယ်။ စောစောက ခင်ဗျားတီးသွားတဲ့ တေးဂီတကို ရှိပင် ဘယ်တုန်းကမှ မရေးခဲ့ဘူး ဆိုတာ ကျွန်တော် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ပြောရဲပါတယ် ခင်ဗျာ။ တေးသွားသံစဉ်နှင့် ဟန်ကတော့ သူ့ရဲ့ သံစဉ်နှင့် ဟန်ပဲ ဆိုတာ ကျွန်တော် မငြင်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ ရေးခဲ့တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ရှိပင်ရဲ့ တေးဂီတ စာအုပ်တွေထဲမှာ ပါတယ်ဆိုရင် ဘယ်စာအုပ်ထဲမှာ ပါတယ်ဆိုတာ အတိအကျ ညွှန်ပြစေချင်ပါတယ်လို့ ပြောတယ်။ ဒီစကားကြားတော့ ကွန်ဝေးက ပြန်ဖြေတယ်။ အိုး ဟုတ်ပြီ၊ ကျွန်တော် မှတ်မိပြီ၊ ဒီဟာကို လုံးဝ ပုံမနှိပ်ဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်တောင်မှ ရှိပင်ရဲ့ တပည့် ဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်နှင့် တွေ့လို့ ရလာတာ။ ဟောဒီမှာ နားထောင်၊ ပုံမနှိပ်ရသေးတဲ့ နောက်တစ်ပုဒ် ရှိသေးတယ်။ အဲဒါလည်း သူ့ဆီကပဲ တတ်ခဲ့တာတဲ့ ’

ရသားဖို့ ဒ်က ကျွန်တော့် မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်၍ အကဲခတ်ရင်း သူ့စကားကို ဆက်ပြောသည်။ ။

‘ခင်ဗျား ဂီတသမား တစ်ဦး ဟုတ်မဟုတ်တော့ ကျွန်တော် မသိဘူး။ တကယ်လို့ မဟုတ်လည်း နောက်ထပ် ကွန်ဝေး တီးပြတဲ့ ဂီတသံကို နားထောင်နေတဲ့ ဆိပ်တစ်ယောက် ဘာကြောင့် အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်အံ့ဩသွားရတာလဲ ဆိုတဲ့ အချက်ကိုတော့ ခင်ဗျား နားလည်မှာ ပါ။ အမှန်အတိုင်းပြောရမယ် ဆိုရင် ကျွန်တော့်အဖို့ တော့ မဝေးကွာလှသေးတဲ့ ကွန်ဝေးရဲ့ အတိတ်ဘဝဟာ လျှို့ဝှက်နက်နဲမှု တစ်ခုတော့ ရှိရမယ်လို့ တွက်လို့ ရတယ်။ လွတ်နေတဲ့ သဲလွန်စလေး တစ်စကို ပထမဆုံး လက်ဆုပ် လက်ကိုင် ရလိုက်တာပဲ။ ။

‘ဆိမ်ကတော့ ဂီတသမား ဆိုတော့ တေးဂီတ ပြဿနာထဲမှာ ပဲ နှစ်ဝင်နေတယ်။ ဒီပြဿနာကလည်း သူ့အဖို့ အလွန် မလွယ်တဲ့ ပြဿနာကိုးဗျ။ စဉ်းစားရတာလည်း ခက်တယ်လေ။ ခင်ဗျားလည်း အခု ကျွန်တော် ပြောလိုက်တော့မယ့် စကားကိုကြားရင် ချက်ချင်း သဘောပေါက်မှာ ပါ။ သူ့မှာ စဉ်းစားရ ခက်နေတာက တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး ၊ ရှိပင် သေတာက ၁၈၄၉ ခုနှစ်ဗျ။

‘ဒီအဖြစ်ဟာ အင်မတန် တွေးရခက်ပြီး အင်မတန်မှ နားလည်ရခက်တဲ့ အဖြစ်တစ်ခုလို့ ဆိုရမှာ ပဲ။ ယုံကြည်ဖို့ ကျတော့ကော မခက်ဘူးလား။ ဒါပေမဲ့ အဲသလို ဖြစ်တဲ့ အချိန်က အနည်းဆုံး မျက်မြင်သက်သေ တစ်ဒါဇင်လောက် ရှိနေတယ်။ အဲဒီ တစ်ဒါဇင်ထဲမှာ အထိုက်အလျောက် လူသိများ ပြီး ထင်ရှားနေတဲ့ ကယ်လီဖိုးနီးယား တက္ကသိုလ် ပါမောက္ခ တစ်ယောက်တောင် ပါသေးတယ်။ သမိုင်း ဖြစ်စဉ်တွေရဲ့ နှစ်ကာလနှင့် တွက်လိုက်မယ် ဆိုရင် ကွန်ဝေးရဲ့ အဖြေဟာ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆိုတာ နားလည်ပါလိမ့်မယ်။

‘ဒါပေမဲ့ ခက်နေတာက သူ တီးပြနေတဲ့ သီချင်း ဂီတ သံစဉ်က လက်တွေ့ရှိနေတယ်။ တကယ်လို့ ကွန်ဝေး ပြောပြတဲ့ စကားဟာ မဟုတ်ဘူး ဆိုရင် သူ တီးပြနေတာက ဘာလဲ။ ဆိမ်ကတော့ ဒီ တေးဂီတ နှစ်ပုဒ်စလုံးကိုသာ ပုံနှိပ် ထုတ်ဝေလိုက်မယ် ဆိုရင် ခြောက်လ အတွင်းမှာ ထင်ရှား ကျော် ကြား လာ မှာ ပဲတဲ့ ၊ တေးဂီတသမားတိုင်းရဲ့ ပါးစပ်ဖျားကို ရောက်သွားမှာ လည်း သေချာတယ်တဲ့ ။

‘ကျွန်တော်တို့ လူစုဟာ ဒီပြဿနာကို အတော်ကလေး အလေးအနက်ထားပြီး ဆွေးနွေးကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဖြေမထွက်ဘူး။

ဘာမှ လည်း မည်မည်ရရ ဆုံးဖြတ်လို့ မရဘူး၊ ကွန်ဝေးကလည်း သူ ပထမ ပြောတဲ့ အချက်ပေါ်မှာပဲ အခိုင်အမာ ရပ်နေတယ်။ သူ့ကို ကြည့်ရတာလည်း ကိုယ်ရော စိတ်ပါပင်ပန်း နွမ်းနယ်တဲ့ လက္ခဏာ ပေါ်နေတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ သူ့ကို လူစု လူဝေးနားမှာ မနေစေချင်တော့ဘူး၊ သူ့အိပ်ရာဆီကိုပဲ ပြန်ပို့ပေးချင်တယ်။

‘နောက်ဆုံး ထွက်တဲ့ အဖြေကတော့ ကွန်ဝေး တီးပြတဲ့ တေးနှစ်ပုဒ်စလုံးကို ဓာတ်ပြား သွင်းထားဖို့ ပဲ၊ ဆိပ်က သူ အမေရိက ရောက်တာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဓာတ်ပြားသွင်းဖို့ ကိစ္စ အဆင်ပြေအောင် စီစဉ်မယ်လို့ ပြောတယ်။ ကွန်ဝေးကလည်း ဒီ တေးနှစ်ပုဒ်ကို မိုက်ကရိုဖုန်း ရှေ့မှာ တီးပြပါမယ်လို့ ကတိပေးတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ သူ့အခြေအနေကို ရှုထောင့်တိုင်းက ကြည့်ပြီး စိတ်ထဲက သနားနေမိတယ်။ သူ့အနေနှင့် ပေးလိုက်တဲ့ ကတိအတိုင်းလည်း လုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး လို့ စိတ်ထဲက သိသလိုလို ဖြစ်နေတယ်’

ရသားဖို့ ဒ်သည် လက်မှ နာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြီး ကျွန်တော် စီးရမည့် ရထားမှာ အချိန်များ စွာ လိုသေးသဖြင့် သူ ပြောပြနေသည့် အဖြစ်အပျက်ကို ဆုံးအောင် နားထောင်ဖို့ ကျွန်တော့်အား မေတ္တာရပ်ခံသည် ။

‘အဲဒီ အဖြစ် ဖြစ်ပြီးတဲ့ နောက်မှာ သူဟာ သူ့ရဲ့ အတိတ်ဘဝကို ပြန်ပြီး သတိရလာတယ်။ အဲဒီညက ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး အိပ်ရာထဲလည်း ရောက်ရော အိပ်မပျော်ဘူး၊ ကျွန်တော် အိပ်ရာပေါ် လှဲနေတုန်းမှာပဲ ကွန်ဝေး ကျွန်တော့်အခန်းထဲ ဝင် လာပြီး ဒီကိစ္စကို ပြောတယ်။ သူ့မျက်နှာထားကတော့ စိတ်ထိခိုက် ကြေကွဲနေတဲ့

လက္ခဏာပဲ၊ သူ ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းပုံကလည်း တစ်မျိုးဗျ၊ အလွန် နက်နဲတဲ့ ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းမှုမျိုး၊ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာ အတွက် ဝမ်းနည်းတဲ့ သဘော မဟုတ်ဘူး ၊ မမြင်နိုင်စွမ်းတဲ့ အရာ တစ်ခု သို့မဟုတ် မိမိနှင့် အလွန် အလှမ်းကွာနေတဲ့ အရာတစ်ခု အတွက် ယူကျုံးမရ ဖြစ်နေတဲ့ စိတ်ထိခိုက်မှုမျိုးဗျ။

‘ကျွန်တော် ဆိုလိုတာ ခင်ဗျား နားမှ လည်ပဲ့မလား မပြောတတ်ပါဘူး၊ သူက ပြောတယ်၊ ဆီဗီကင်း စန္ဒရား တီးနေတုန်းမှာ သူ့ အတိတ်ဘဝကို သူ သတိရလာတာတဲ့ ၊ ပထမတော့ မရေမရာနှင့် ဟိုတစ်စ သည် တစ်စပေါ့လေ၊ နောက်တော့ တစ်ခုပြီး တစ်ခု ပြန်ပြီး သတိရလာတဲ့ သဘောပေါ့၊ သူဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ခုတင်စွန်းမှာ ထိုင်ပြီး တွေးနေတာ အကြာကြီးပဲ၊ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ကို ဘာမှ မမေးဘူး မပြောဘူး၊ သူ့ဘာသာသူ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နှင့် အေးအေးဆေးဆေး တွေးနိုင်အောင် လွှတ်ပေးထားတယ်၊ သူ့ အကြောင်း သူ့ဘာသာသူ ပြောတာကို နားထောင်ရတာ ပိုကောင်းမယ် မဟုတ်လားဗျာ။

‘ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က အခုလို သူ့ အတိတ်ဘဝကို သတိရလာတဲ့ အတွက် ဝမ်းသာပါတယ်လို့ ပြောပြလိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ တစ်ဆက်တည်းပဲ အခုလို အတိတ်ဘဝ ပြန်ပြီး သတိရလာတာကို သူ မလိုလားရင်တော့ ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းပါတယ်လို့ ပြောမိတယ်၊ ကျွန်တော့် စကားကြားတော့ သူက မော့ကြည့်တယ်၊ ခင်ဗျားဟာ တော်တော် တွေးတတ်တဲ့ လူပဲလို့ ပြန်ပြောတယ်။

‘ခဏနေတော့ ကျွန်တော်က အဝတ်အစား ထလဲတယ်၊ သူ့ကိုလည်း လဲခိုင်းတယ်၊ ပြီးတော့ နှစ်ယောက်သား ကုန်းပတ်ပေါ်တက်ပြီး လမ်းလျှောက်ကြတယ်၊ ညကလည်း အင်မတန်မှ ကြည်လင် သာယာတဲ့

ညဗျ။ ကောင်းကင်တစ်ခွင်လုံး ကြယ်တွေနှင့် လင်းလက်နေတယ်၊ နွေးနွေးထွေးထွေးလည်း ရှိတယ်၊ ပင်လယ်ပြင်ရဲ့ အရောင်ကလည်း ခပ်ဖျော့ဖျော့ နို့နှစ်ရောင် ပေါက်နေတယ်၊ သင်္ဘော စက်သံက လွဲပြီး ဘာသံမှ မကြားရတော့ အလွန် အေးချမ်းငြိမ်ဆိတ်တဲ့ နေရာတစ်ခုမှာ လမ်းလျှောက် နေရသလိုပဲ။

‘ကျွန်တော်ကလည်း ပထမတော့ ဘာမှ မေးလား မြန်းလား မလုပ်ဘူး၊ သူ ပြောသမျှကို အသာပဲ နားထောင်နေတယ်၊ အရုဏ် တက်ခါနီးလောက်ကျတော့ သူဟာ သူ့အကြောင်းကို စပြောလာတယ်၊ သူ့ဇာတ်လမ်း ဆုံးသွားတဲ့ အချိန်မှာ မနက် မိုးလင်းလို့ နေတောင် အတော် မြင့်နေပြီ၊ ဇာတ်လမ်း ဆုံးသွားတယ်လို့ ပြောလိုက်တာနှင့် အားလုံး ပြီးသွားပြီလို့ မယူဆလိုက်နှင့်ဦး၊ နောက် နှစ်ဆယ့်လေး နာရီ အတွင်းမှာ သူ့အဖြစ်ကို ဆက်ပြောသေးတယ်၊ စောစောက မပြောမိဘဲ ကျန်နေတဲ့ အကွက်တွေကို ထပ်ဖြည့်ပြောတယ်၊ သူ့အနေနှင့် အတော်ကို စိတ်မကြည်မလင် ဖြစ်နေရှာတယ်၊ အိပ်လည်း မအိပ်နိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ဟာ အချိန်ရှိသမျှ စကားပဲ ပြောနေကြတယ်။’

‘နောက်တစ်နေ့ည သန်းခေါင်လောက်မှာ သင်္ဘောဟာ ဟိုနိုလူလူကျွန်းကို ဆိုက်တော့မယ်၊ အဲဒီနေ့ ညနေခင်းမှာ သူနှင့် ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့် အခန်းထဲမှာ ထိုင်ပြီး အရက်သောက်ကြတယ်၊ သူ ကျွန်တော့် အခန်းက ည ဆယ်နာရီထိုးလောက်ကျတော့ ပြန်သွားတယ်၊ အဲဒါ နောက်ဆုံးပဲ၊ နောက်ထပ် သူ့ကို ကျွန်တော် မတွေ့ရတော့ဘူး’

ကျွန်တော့် စိတ်အာရုံတွင် တစ်ချိန်သောအခါကအင်္ဂလန်မှ

အိုင်ယာလန်သို့ သွားသည့် စာပို့သင်္ဘောပေါ်မှ လူတစ်ယောက်
အေးဆေး တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ရေထဲ ခုန်ချပြီး သူ့ကိုယ်သူ
သတ်သေသွားပုံကို မြင်ယောင်လာသည်။ ။

‘ဒါဆိုရင် သူဟာ သူ့ကိုယ်သူ...’

ရုသားဖိုဒ်က ရယ်သည်။ ။

‘အိုဗျာ၊ ခင်ဗျား တွေးသလို မဖြစ်ပါဘူး၊ သူဟာ အဲသလို လူစားမျိုးမှ
မဟုတ်တာ၊ သူ ကျွန်တော့်အတွက် စာလေး တစ်စောင်
ရေးထားခဲ့တယ်၊ ကမ်းပေါ်တက်ဖို့ က အလွန် လွယ်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့
ကျွန်တော် သူ့နောက်က ခြေရာခံပြီး လိုက်ရင် တွေ့သွားမှာ စိုးရိမ်ပုံ
ရတယ်၊ တကယ်တော့လည်း သူထင်တာ မဆိုးဘူး၊ ကျွန်တော်ကလည်း
လူစုပြီး လိုက်ရှာသေးတာပဲ၊ နောက်ပိုင်း ကျွန်တော် သိရတာက
ဖီဂျီကျွန်းကို သွားတဲ့ ငှက်ပျောသီးတင် သင်္ဘောတစ်စီးက
သင်္ဘောတစ်စီးက သင်္ဘောသားတွေနှင့် အဆက်အသွယ် ရပြီး
ပါသွားတယ်တဲ့’

‘ခင်ဗျား ဘယ်လိုနည်းနှင့် သိရတာလဲ’

‘ရှင်းရှင်းကလေးပါ၊ နောက်သုံးလ ကြာတော့
ဘန်ကောက်ကနေပြီးသူ ကျွန်တော့်ဆီ စာတစ်စောင် ရေးတယ်၊
စာနှင့်အတူ ကျွန်တော်က သူ့အတွက် အကုန်ကျခံထားတဲ့ ခရီးစရိတ်ငွေ
အတွက် ချက်လက်မှတ် တစ်စောင်ပါလာတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို
ကျေးဇူးတင်တဲ့ အကြောင်းနှင့် သူ ကျန်းမာကြောင်း ရေးထားတယ်၊ သူ
အနောက်မြောက်ဘက် ဒေသကို ခရီးရှည်ကြီး တစ်ခုထွက်ဖို့
စီစဉ်ထားကြောင်းလည်း ထည့်ရေးလိုက်တယ်၊ အဲဒါပဲ’

‘အနောက် မြောက်ဘက် ဒေသ ဆိုတာက သူ ဘာဆိုလိုတာလဲ’

‘ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါကတော့ အတော်ကြီးကို စဉ်းစားရကျပ်တယ်၊ ဘန်ကောက်မြို့ရဲ့ အနောက် မြောက်ဘက် ဒေသဆိုတော့ တွေးစရာ ဒေသက အများကြီးပဲ၊ အကွက်ချပြီး စဉ်းစားလိုက်မယ် ဆိုရင် ဂျာမနီနိုင်ငံက ဘာလင်မြို့တောင် ထည့်တွက်နိုင်တာပဲ’

ရုသားဖို့ ဒ်သည် ကျွန်တော့် ဖန်ခွက်နှင့် သူ ဖန်ခွက်ထဲသို့ အရက်ထပ်ဖြည့်သည် ။ အခုပုံ ဆိုလျှင်တော့ ကွန်ဝေး၏ ဇာတ်လမ်းသည် ထူးဆန်းသော ဇာတ်လမ်း တစ်ပုဒ် ဖြစ်နေလေပြီ။ သို့မဟုတ် အလွန် ထူးဆန်းသော ဇာတ်လမ်း ဖြစ်အောင် ဖန်တီးထားလေပြီ။ ဤ နှစ်ခုတွင် ဘယ်သင်းက အမှန်ဖြစ်သည် ကိုတော့ ကျွန်တော် မခွဲခြားနိုင်ပါ။ ကွန်ဝေး၏ တေးဂီတနှင့် ပတ်သက်သော အပိုင်းသည် အလွန် ပဟေဠိ ဆန်သော အပိုင်း ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်အနေဖြင့် တရုတ် သာသနာပြု ဆေးရုံသို့ ကွန်ဝေး ရောက်လာသည့် အပိုင်းလောက် စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိပါ။

ကျွန်တော်၏ ဆင်ခြင်ဝေဖန်ချက်ကို ရုသားဖို့ ဒ်အား ပြောပြမိသည့်အခါ သူက နှစ်ပိုင်းစလုံးသည် တူညီနေသည့် တစ်ခုတည်းသော ပြဿနာ၏ အပိုင်းများ ဖြစ်သည် ဟု သူ ထင်ကြောင်း ဖြေပါသည် ။

‘ကဲဗျာ ဒီလိုဆိုရင် သူ ချို့ကင်းကို ဘယ်ပုံ ဘယ်နည်းနှင့် ရောက်လာခဲ့သလဲ’

ဟု ကျွန်တော်က မေးသည် ။

‘ဟိုညက ဘဘော်ပေါ်မှာ ဒီအကြောင်းတွေ အားလုံးကို တစ်လုံးမကျန်သူ ပြောပြသွားပြီးပြီလို့ ကျွန်တော် နားလည်ထားမိတယ်၊ ဟုတ်သလား’

‘အဲဒီ အပိုင်းကိုလည်း သူ ပြောပြသွားပါတယ်။ ကျွန်တော့် အဖို့ တော့ အခုအချိန်အထိ မရှင်းသေးဘူး။ ရှုပ်တုန်းပဲ။ သူ ပထမဆုံး ဖွင့်ဟ ဝန်ခံသွားတဲ့ အပိုင်း တစ်ပိုင်းလုံးကို တစ်လုံးမကျန် ပြောပြီးတဲ့ နောက်မှာ ကျန်အပိုင်းကို ဆက်ပြောဖို့ တောင် ဝန်လေးသွားတယ်။ ဇာတ်လမ်းကလည်း အရှည်ကြီးဗျ။ ခင်ဗျား နားလည် သဘောပေါက်သွားအောင် ပြောဖို့ က အတော် မလွယ်တာ။ ခင်ဗျားမှာ ကလည်း မီးရထား အချိန်မီအောင် သွားရမယ့် တာဝန်က ရှိသေးတယ်။ ပိုပြီး ကောင်းမယ့် နည်းလမ်း တစ်ခုတော့ ကျွန်တော့်မှာ ရှိတယ်။ ကွန်ဝေးရဲ့ ဇာတ်လမ်းနှင့် ပတ်သက်လို့ သူ့ဆီက အစ အဆုံး တစ်လုံးမကျန် သိခဲ့ရပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော်ဟာ အပြန်ပြန် အလှန်လှန် မစဉ်းစားဘဲ မနေနိုင်ဘူး။ စေ့စေ့စပ်စပ် စဉ်းစားကြည့်တယ်။ အဲသလို စဉ်းစားလေလေ ကျွန်တော့်စိတ်ကို အကြီးအကျယ် ဆွဲဆောင်လေလေ ဖြစ်လာတယ်။

‘ဒါနှင့်ပဲ သင်္ဘောပေါ်မှာ တုန်းက သူနှင့် ပြောခဲ့သမျှ စကားတွေကို ကျွန်တော် မှတ်တမ်းသဘော ချ ရေးကြည့်တယ်။ ဒါမှ လည်း အသေးစိတ် အချက်အလက်တွေကို မေ့မသွားမှာ။ နောက်ပိုင်း ပြန်ဖတ်ကြည့်လိုက်တော့ တချို့အပိုင်းတွေဟာ ကျွန်တော့် စိတ်ကို တော်တော် ဒုက္ခပေးတယ်။ ဖတ်ရင်း နှင့် စိတ်လည်း လှုပ်ရှားရတယ်။ ဒါနှင့်ပဲ အတိုကောက် ရေးထားတဲ့ မှတ်စုတွေကို ပေါင်းပြီး သူ ပြောပြခဲ့တဲ့ ပုံစံအတိုင်း ဇာတ်လမ်းကို ရှင်းသွားအောင် ပြန်ရေးတယ်။ အဲသလို ပြန်ရေးထားတယ် ဆိုလို့ များ အချက်အလက်တွေကို ပြင်ပစ်တယ် မထင်နှင့်။ စိတ်ကူးယဉ်ပြီး အပိုဆာဒါတွေ ထပ်ဖြည့်ထားတယ်လို့ လည်း မထင်နှင့်။ ကျွန်တော် လုံးဝ မလုပ်ဘူး။ သူ ပြောပြသွားတဲ့ အတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်း ရေးထားတာ။ ကွန်ဝေးဟာ

စကားပြော အလွန် ကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ဗျ။ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အံဝင်ခွင်ကျ ဖြစ်အောင် ဆက်စပ်ပြီး အပိုအလို မရှိအောင် ပြောပြသွားနိုင်တဲ့ ပါရမီလည်း ရှိတယ်’

သူသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ထိုင်ရာမှ ထသွားပြီး သံမဏိ ဗီရိ တစ်လုံးထဲမှ လက်နှိပ်စက် ရိုက်ထားသော စာထုပ် တစ်ထုပ်ကို ထုတ်ယူလာသည်။ ။

‘ကဲ ရော့၊ ဒီစာမူကို ယူသွား ဖတ်ကြည့်၊ ပြီးရင် ခင်ဗျား ကြိုက်သလို လုပ်နိုင်တယ်’

‘ဒီစာမူကို ဖတ်ပြီး ကျွန်တော်က မယုံမကြည် ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်နေပုံရတယ်’

‘အို ဒါကတော့ အတိအကျ ပြောဖို့ ခက်ပါသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တကယ်လို့ များ ခင်ဗျားက ယုံကြည်တယ် ဆိုရင်တော့ ဟို ရှေး ရောမခေတ်က ခရစ်ယာန် ဘာသာကို ယုံကြည် လက်ခံပြီး ကူးပြောင်းလာတဲ့ ရောမလူမျိုး တာတူလီယန်လို ကိုယ့်ယုံကြည်ချက်ကို အခိုင်အမာ ကာကွယ်ဖို့ ပဲ ရှိတာပေါ့၊ ဒီအချက်ဟာ သေချာတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ဒီအချက်ဟာ မဖြစ်နိုင်လို့ ဆိုတဲ့ စကားကို ခင်ဗျား သတိရတယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော့် အကြောင်းပြချက်ဟာ သိပ်တော့ ဆိုးမယ် မထင်ပါဘူးနော်၊ တစ်ခုတော့ မှာ ပါရစေ၊ အဖြစ်အပျက် အားလုံး အပေါ်မှာ ခင်ဗျား ဘယ်လို ထင်မြင် ယူဆတယ် ဆိုတာတော့ ကျွန်တော့်ကို အသိပေးပါ’

သူ ပေးသော စာမူကို ကျွန်တော် ယူလာခဲ့သည်။ ။ ဩစတင် အမြန် မီးရထားပေါ် ရောက်ခါမှ ပင် စာမူကို အစအဆုံး ဖတ်ကြည့်သည်။ ။ ကျွန်တော် အင်္ဂလန် ပြန်ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း စာမူကို ရသားဖို့ ဒ်ထံ

ပြန်ပို့မည်ဟု စိတ်ကူးရခဲ့၏။ ထိုစာမူနှင့် အတူ ကျွန်တော့် ထင်မြင် ယူဆချက်များကို ဖော်ပြသော စာရှည်ကြီး တစ်စောင်ကိုပါ ပူးတွဲ၍ ပို့လိုက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့သည် ။ သို့သော်လည်း မမျှော်လင့်သော အကြောင်းများကြောင့် ကြန့်ကြာမှုများ ရှိခဲ့ရ၏။

ထိုစာမူကို ပြန်၍ မပို့မီမှာ ပင် ရသားဖို့ ဒ်ထံမှ စာတိုလေး တစ်စောင် ရောက်လာသည် ။ သူ အလည်အပတ် ခရီး ထွက်ဦးမည် ဖြစ်၍ လ အနည်းငယ်မျှတော့ နေရပ် လိပ်စာ အတိအကျ ရှိလိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်း ရေးထားသည် ။ သူ့စာက သူ ကတ်ရှ်မီးသို့ သွားမည်ဟု ဆိုထား၏။ ပြီးတော့ ထိုမှ တစ်ဆင့် အရှေ့ဖျား ဒေသသို့ ခရီးဆက်မည်ဟု ဆိုထားလေသည် ။ ကျွန်တော် အံ့ဩခြင်း မဖြစ်တော့ပါ။

* * *